

17769 *LEI 24/2007, do 9 de outubro, pola que se modifica a Lei 50/1981, do 30 de decembro, reguladora do Estatuto orgánico do Ministerio Fiscal.* («BOE» 243, do 10-10-2007.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

I

O artigo 124 da Constitución atribúelle ao Ministerio Fiscal a misión de promover a acción da xustiza en defensa da legalidade, dos dereitos dos cidadáns e do interese público tutelado pola lei. Co fin de acadar unha maior eficacia e eficiencia no cumprimento de tan relevante misión do ministerio público faise necesario abordar unha serie de modificacións substanciais no vixente Estatuto orgánico do Ministerio Fiscal, aprobado pola Lei 50/1981, do 30 de decembro, norma que, ben que supuxo unha sólida base para a regulación do Ministerio Fiscal durante vinte e cinco anos, necesita dunha adaptación, no seu conxunto, ás novas exixencias que a sociedade reclama.

En efecto, o desenvolvemento social, económico e tecnolóxico dun lado, e a consolidación do Estado das autonomías doutro, xunto á evolución do proceso –en especial do proceso penal– cara a fórmulas que exixen unha presenza e intervención moito maior do fiscal, demandan hoxe a reordenación íntegra das coordenadas organizativas do ministerio público, no dobre plano da súa capacidade de especialización e de implantación territorial, de xeito que a súa necesaria unidade de actuación se traduza, como garantía esencial dos cidadáns, nunha presenza do fiscal igual, e co mesmo grao de especialización por materias, en calquera punto de España.

Esta reforma persegue, en primeiro lugar, reforzar a autonomía do Ministerio Fiscal como órgano de relevancia constitucional e mellorar a súa capacidade funcional, con especial atención, neste terreo, á Fiscalía Xeral do Estado. Persegue tamén actualizar a súa estrutura, buscando unha maior eficacia conforme un criterio de especialización e de reordenación do seu modelo de implantación xeográfica. E, por último, propónse introducir melloras de carácter técnico que afectan a regulación dos procedementos de actuación externos e internos da fiscalía, ao tempo que pretende conseguir unha máis clara definición da carreira fiscal como carreira profesional, favorecendo unha graduación máis racional da pirámide xerárquica en que se integran os fiscais.

II

Un dos obxectivos que se pretende acadar con esta reforma é o de dotar o Ministerio Fiscal dunha maior autonomía no desempeño das súas funcións, que contribúa a reforzar de cara á sociedade o principio de imparcialidade que preside a súa actuación de conformidade co previsto no artigo 124.1 da Constitución.

Para iso, modifícase o réxime de nomeamento e cesamento do fiscal xeral do Estado, establecendo novas garantías adicionais na súa regulación e respectando, en todo caso, o sistema de designación que regula o artigo 124 da Constitución. Neste sentido, o candidato a fiscal xeral proposto polo Goberno, tras a preceptiva audiencia do Consello Xeral do Poder Xudicial, deberá someterse a unha comparecencia ante unha comisión do Congreso dos Deputados antes de ser nomeado polo Rei. Ao mesmo

tempo, a introdución de causas obxectivas de cesamento constitúe unha garantía da marxe de autonomía do fiscal xeral ao desaparecer a libre decisión para dispor o cesamento sen causa por parte do Executivo.

Para garantir a maior autonomía do ministerio público no exercicio das súas funcións, introdúcese a necesaria intervención da Xunta de Fiscais de Sala, máximo órgano asesor do fiscal xeral en materia xurídica, sempre que o fiscal xeral vaia impartir instrucións aos seus subordinados en calquera asunto que afecte a membros do Goberno, calquera que sexa a posición procesual destes.

Nesta mesma liña, modifícase o réxime de abstención dos fiscais, de xeito que a decisión de apartar ou non o fiscal xeral do Estado nestes casos se fai residir no interior do propio Ministerio Fiscal, en concreto na Xunta de Fiscais de Sala, aproveitando a súa condición de órgano colexiado de características esencialmente xurídicas.

Finalmente, reafirmase o carácter neutral e operativo dos órganos técnicos da Fiscalía Xeral do Estado, o que supón incluír unha expresa previsión legal de que os membros da Secretaría Técnica, a Unidade de Apoio e a Inspección non poidan presentarse como candidatos ás eleccións ao Consello Fiscal.

III

A necesidade de modernizar e racionalizar a estrutura do Ministerio Fiscal constitúe outro dos obxectivos principais desta lei. Con tal finalidade, potenciase a figura do tenente fiscal do Tribunal Supremo, redefinindo de xeito explícito as súas funcións de dirección ordinaria da Fiscalía do Alto Tribunal e de substitución do fiscal xeral, e reflectíndose esa maior relevancia institucional no sistema de provisión do cargo, ao exixir unha antigüidade de polo menos tres anos na primeira categoría da carreira fiscal.

Por outro lado, introdúcese a Unidade de Apoio como órgano integrado por fiscais e funcionarios, que queda encargado de labores de asistencia á Fiscalía Xeral do Estado en materia de representación institucional e relacións cos poderes públicos; da comunicación e relacións cos medios e xestión da atención ao cidadán, e de análise e determinación das propostas relativas a necesidades de organización e funcionamento do Ministerio Fiscal en materia de estatística, informática, persoal, medios materiais, información e documentación.

Tamén como novidade, con absoluto respecto do réxime da Lei orgánica 4/1987, do 15 de xullo, de competencia e organización da xurisdición militar, incorpórase nesta lei a figura da Fiscalía Xurídico-Militar, como órgano do Ministerio Fiscal. De aí que deba ser situada sistemáticamente dentro do estatuto, como corresponde ao principio de unidade orgánica, pese a que, coa única excepción dun fiscal de sala, se trate dunha fiscalía non servida pola carreira fiscal.

Tamén, desde o punto de vista da racionalización do funcionamento do Ministerio Fiscal, se regula, como novidade, a figura do fiscal de sala delegado, que supón a consagración legal do clásico sistema de delegación de funcións por parte do fiscal xeral. As vantaxes do novo sistema son, dun lado, a descarga do evidente exceso de concentración de tarefas na figura do fiscal xeral, e doutro, a de facilitar a asunción por estes fiscais de sala delegados de responsabilidades en materia de coordinación e transmisión de criterios a través da proposta ao fiscal xeral daquelas circulares ou instrucións que consideren necesarias, tarefa esta que, desde o punto de vista da unidade de actuación, queda mellor cuberta dado o seu grao de especialización e experiencia.

IV

Co fin de acadar unha maior eficiencia na actuación do Ministerio Fiscal óptase decididamente por lle dar un

maior impulso ao principio de especialización como resposta ás novas formas de criminalidade que foron xurdindo nos últimos tempos. Esta opción ten a súa máxima expresión nas fiscalías especiais, denominación xenérica que a partir de agora se estende ás dúas que están operando no ámbito estatal, respecto das cales se propón unha refundición do texto legal que unifique no posible a súa natureza, o seu réxime de organización e o seu funcionamento. O primeiro dos cambios que se opera afecta a concreta denominación de cada unha destas fiscalías especiais, que pasan respectivamente a chamarse Fiscalía Antidroga, e Fiscalía Anticorrupción e contra a Delincuencia Organizada.

Na delimitación de competencias da Fiscalía Antidroga óptase, dunha parte, por simplificar unha excesiva casuística e, en boa medida, unha redundante enumeración de cometidos, e doutra, por estender o seu ámbito de actuación a todos aqueles expedientes e procedementos que se refiran a asuntos para os cales é competente por razón da materia. Ao mesmo tempo, inclúense de xeito expreso no seu ámbito de competencias os delitos de branqueo de capitais relacionados co tráfico de estupefacientes.

En relación coa Fiscalía Anticorrupción e contra a Delincuencia Organizada realízase unha reforma de maior calado, xa que se actualiza a lista de delitos obxecto da súa actividade con clara vocación de futuro, como demostrou o feito de que se prevexa a futura incorporación ao Código penal dos delitos de corrupción no sector privado, froito dos compromisos europeos de España en materia de harmonización legal; ao tempo que se suprimen as referencias concretas á localización sistemática dos tipos no Código penal, preferindo, dada a súa maior perdurabilidade, a mención xenérica do «nomen iuris» dos correspondentes delitos. O maior cambio, en todo caso, a respecto desta fiscalía especial, prodúcese ao ampliar o seu raio de actuación a todo un xénero de actividades presuntamente delituosas que ata o presente podían quedar alén do seu marco de competencias, e que coinciden coa noción xenérica de delincuencia organizada.

Por outra parte, para facilitar a actuación desta fiscalía especializada amplíase o prazo das dilixencias de investigación que poida levar a cabo a respecto dos delitos da súa competencia ata unha duración máxima de doce meses agás prórroga acordada mediante decreto motivado do fiscal xeral do Estado.

V

A organización territorial do Ministerio Fiscal é obxecto de nova regulación para lograr un dobre obxectivo: dunha parte, a súa adecuación ao Estado das autonomías, e doutra, para permitir un despregamento territorial máis eficiente que permita facerlles fronte en mellores condicións ás funcións que ten atribuídas o Ministerio Fiscal.

Para axeitar a organización territorial do Ministerio Fiscal ao modelo constitucional do Estado das autonomías, óptase por reforzar en todos os aspectos a figura do fiscal no ámbito das comunidades autónomas, mediante a creación da figura do fiscal superior da comunidade autónoma, que vén substituír os actuais fiscais xefes dos tribunais superiores de xustiza. Este novo fiscal superior asume a representación institucional do fiscal no ámbito territorial da comunidade autónoma, ademais de facerse cargo da dirección efectiva do ministerio público nese territorio. Por outra banda, o fiscal superior ten, ao mesmo tempo, unha dimensión institucional en canto interlocutor coas autoridades da comunidade autónoma, xa que queda obrigado a remitir, e de ser o caso presentar, a memoria anual ante a asemblea lexislativa da comunidade.

Esta necesaria adecuación á organización territorial do Estado das autonomías conséguese tamén mediante a creación da Xunta de Fiscais Superiores das Comunidades Autónomas, que pretende articular nun vértice

colexiado esa dimensión territorial do fiscal, cuxo reflexo orgánico ata agora foi exclusivamente radial, sen mecanismos institucionais de coordinación horizontal, que á fin se revelaron imprescindibles para unha aplicación adecuada e efectiva do principio de unidade de actuación en todo o territorio do Estado.

VI

Entre os cambios organizativos está a modificación da relación entre a estrutura da fiscalía no ámbito provincial e mais no ámbito da comunidade autónoma, establecéndose expresamente a existencia de dependencia xerárquica entre o fiscal superior da comunidade autónoma e os fiscais xefes das provincias, aos cales presidirá na correspondente Xunta e respecto dos cales exercerá todas as funcións que implica, na regulación do estatuto, a superioridade xerárquica.

De aí que, por tanto, o fiscal superior apareza nesta lei como fiscal xefe da Fiscalía da comunidade autónoma, e que esta se constituía como órgano diferenciado das fiscalías das audiencias provinciais. Este desdoblamento orgánico ten como consecuencia a aparición dun fiscal xefe provincial alí onde na actualidade só existe o do Tribunal Superior de Xustiza, e a dotación do correspondente cadro de persoal da Fiscalía da comunidade autónoma, cuxos integrantes despacharán os asuntos do Tribunal Superior, dado o previsible incremento do seu volume de actividade como consecuencia das reformas procesuais en marcha. Non obstante, queda a salvo a posibilidade de que naquelas comunidades autónomas uniprovinciais en que o volume de traballo non xustifique o desdoblamento de órganos, poida manterse a actual acumulación de funcións nunha soa fiscalía, que será a da comunidade autónoma, e nun só xefe, que será o fiscal superior.

VII

Para acadar o obxectivo de conseguir un despregamento territorial máis eficiente do Ministerio Fiscal para o desempeño das súas funcións, introdúcese cambios na organización a nivel provincial, así como na articulación territorial da especialización da fiscalía a través das correspondentes seccións.

No ámbito provincial substitúese a clásica denominación de Fiscalía da Audiencia Provincial pola de Fiscalía Provincial, pois constátase que este órgano non só atende á Audiencia, senón que tamén presta servizo ao conxunto dos xulgados e tribunais da provincia.

Nesta materia a principal novidade está na regulación da estrutura infraprovincial, que se realiza sobre a base de dúas novas figuras: as fiscalías de área e as seccións territoriais das fiscalías provinciais. A finalidade de superar o actual sistema de adscricións permanentes, os coñecidos como destacamentos, e a necesidade de crear una estrutura do Ministerio Fiscal no ámbito do territorio da provincia que permita a proximidade aos órganos xurisdiccionais non radicados na capital, e que permita no futuro unha eventual asunción da dirección da investigación penal por parte dos fiscais, son razóns abondas para que esta lei articule a organización territorial no seo da provincia.

Para iso, créanse as fiscalías de área para os lugares que, sen seren capital de provincia, presenten aglomeracións importantes de poboación e, en todo caso, unha concentración significativa de órganos xudiciais, que se singulariza, como suposto concreto en que a creación do órgano será obrigada, naqueles supostos en que as audiencias provinciais desprazan unha sección de xeito estable. Estas novas fiscalías son órganos autónomos e diferenciados das fiscalías provinciais, e contan cun fiscal xefe designado mediante concurso, subordinado xerárquicamente ao fiscal provincial e integrado baixo a presidencia deste último na Xunta de Coordinación, que reúne

todos os fiscais xefes de área da provincia e os decanos da Fiscalía provincial.

O sistema complétese coas seccións territoriais das fiscalías provinciais, que en realidade non son máis ca reducidos destacamentos, na terminoloxía actual, cos cales asegurar a presenza do fiscal naqueles lugares que, sen reuniren os requisitos necesarios para a creación dunha fiscalía de área, exixen, polo seu afastamento da sede provincial ou por calquera outro motivo, unha presenza do fiscal non suxeita a desprazamentos permanentes. Estas seccións, integradas directamente na Fiscalía provincial para os efectos orgánicos e xerárquicos, e dirixidas por un decano, seguirán constituíndo non obstante –ao xeito das actuais adscricións permanentes– destinos diferentes da fiscalía matriz, co fin de dotar de seguranza xurídica, respecto da súa situación, os fiscais que ocupen as respectivas prazas.

Un segundo presuposto para lograr un eficiente despregamento territorial do ministerio público é conseguir que o principio de especialización forme parte substancial da estrutura organizativa da fiscalía. Para isto, esta lei clarifica o réxime organizativo e de funcionamento dos fiscais delegados das fiscalías especiais e das seccións especializadas nos diversos órganos territoriais do Ministerio Fiscal.

Así, en relación coas fiscalías especiais fortalécese e unifícase o modelo de organización descentralizada, mediante a aclaración das normas que regulan a designación de fiscais delegados nos diferentes órganos territoriais e, sobre todo, a vinculación funcional destes co fiscal xefe do órgano estatal, precisando o réxime de relación xerárquica de xeito que no posible poidan evitarse e, en todo caso, resolverse de xeito simple e rápido os eventuais conflitos derivados da «dobre dependencia» da Fiscalía Especial e territorial. Elementos esenciais para lograr este obxectivo son, dunha parte, a determinación específica do grao de dedicación, exclusiva ou compartida, do fiscal delegado, que deberá concretarse nas instrucións que poida transmitir o fiscal xeral do Estado e, sobre todo, o decreto de nomeamento, e doutra parte, a integración deste delegado na sección especializada en delitos de análoga ou similar natureza que, de ser o caso, poida existir no órgano territorial, co fin de favorecer a coordinación e evitar a dispersión de esforzos entre a Fiscalía Especial e os fiscais do territorio.

En segundo lugar, recóllese na lei a idea de crear seccións especializadas por materias nas fiscalías territoriais, solución organizativa amplamente estendida de facto en moitas fiscalías e que, ata o de agora, contaba con soporte legal expreso en materia de menores e violencia de xénero. Neste sentido, preténdese aclarar e dotar de homoxeneidade organizativa o modelo, atendendo ao volume de traballo e ao tamaño do cadro de persoal de cada fiscalía. Para iso, xeneralízase a denominación de sección para designar estas unidades de referencia en cada órgano do Ministerio Fiscal, sen que a posibilidade de que tal sección sexa unipersoal constitúa ningunha anomalía, senón, pola contra, a solución ao problema de someter a un réxime homoxéneo unha organización composta por unidades de dimensións moi desiguais. Así, o fiscal ou fiscais especialistas poderán dedicarse á súa área, segundo as características de cada fiscalía, en réxime de exclusividade ou compatibilizando esa actividade especializada coa prestación doutros servizos; e nos lugares máis pequenos poderán asumir sen problema varias especialidades, o que sinxelamente significa que a fiscalía lle poderá ofrecer á sociedade do lugar en que se insire un referente concreto, coñecido e accesible. Referente que o será tamén no ámbito interno, dotando de esqueleto organizativo auténticas redes de especialistas que permitirán articular a coordinación vertical e a unificación de criterios desde a cúspide do fiscal de sala delegado correspondente, conservando, non obstante, a súa plena competencia organizativa e a súa posición no orga-

nograma xerárquico o fiscal xefe de cada un dos órganos territoriais. Porén, a constitución de seccións non ten por que limitarse ao tratamento de determinados tipos de materias, senón que tamén pode servir, nas fiscalías de maior tamaño, para a racionalización e a distribución do traballo xenérico, como de feito xa vén acontecendo desde hai anos nas grandes capitais.

Estas seccións, en razón das súas dimensións e a súa carga de traballo, poderán constituírse, nos termos en que o permita en cada lugar a configuración do cadro de persoal, baixo a dependencia dun fiscal decano nomeado polo fiscal xeral do Estado por proposta do fiscal xefe, seguindo o modelo de fiscal delegado introducido pola Lei 14/2003, cuxa denominación preferiu cambiarse porque, neste caso, podería inducir a confusión coa figura do fiscal delegado das fiscalías especiais, alí onde exista. Sen prexuízo, por suposto, de que ambas as funcións poidan eventualmente confluir nunha mesma persoa, a través dos respectivos mecanismos de designación.

VIII

Por último, a lei introduce unha serie de cambios na organización da carreira fiscal dirixidos a facilitar a mobilidade e a temporalidade no desempeño dos cargos, así como a modernizar o réxime de infraccións e sancións.

En primeiro lugar, axústase o réxime dos ascensos de categoría dentro da carreira fiscal, concretamente no que atinxe á función que compete ao Consello Fiscal respecto das propostas que debe formular o fiscal xeral do Estado. Adáptase neste punto a redacción do artigo 13.1 á interpretación dada polo Tribunal Supremo ao ata agora vixente artigo 13.1.b), que vén sendo pacífica desde a súa formulación hai xa nove anos.

A temporalidade nos cargos foi obxecto de revisión en aspectos concretos co propósito de regulala dun xeito máis coherente cos que deben ser os seus verdadeiros fins, a saber, a renovación periódica no exercicio da responsabilidade pública, máis acorde coas regras de funcionamento dunha sociedade democrática que coa natureza vitalicia dos cargos e, ao propio tempo, coa intención de lograr unha razoable rotación nos nomeados, que poida servir de aliciente á orientación profesional dos fiscais. Para isto, reafírmase o carácter temporal de todos os cargos con responsabilidade directiva ou de coordinación propia, isto é, aquelas tarefas que non proceden da mera delegación de funcións, que obviamente se rexerá polas regras xerais da revogabilidade e a extinción polo cesamento do delegante. Con isto preténdese resolver as dúbidas que, debido a certa insuficiencia ou falta de coordinación normativa, suscitaran, por exemplo, o posto de fiscal de sala delegado de violencia de xénero ou o da Unidade de Apoio, que, ao seren órganos unipersoais sen fiscalía, podían escapar a unha interpretación literal do vixente artigo 41, que só menciona, para os efectos de renovación periódica, os xefes de seccións da Fiscalía do Tribunal Supremo. Así pois, a lei deixa claro que todos os fiscais xefes e aqueles que desempeñen un cargo con responsabilidade propia específica, definido por lei ou incluído expresamente no cadro de persoal, serán obxecto de renovación quinquenal.

Neste senso, a vixencia do principio de temporalidade esténdese tamén expresamente aos fiscais da Secretaría Técnica e da Unidade de Apoio, en atención a cuxa condición de cargos de libre designación se conecta naturalmente a súa permanencia no cargo á do fiscal xeral que os nomea. Porén, xa que estes órganos non só desempeñan tarefas de asistencia ao fiscal xeral, senón tamén outras de natureza funcional, transcendentais para o funcionamento da Fiscalía Xeral e do Ministerio Fiscal no seu conxunto, prevese que os cesantes continuarán en funcións ata a súa substitución, ou mesmo confirmación, polo novo fiscal xeral, buscando así a garantía de que o

cambio na xefatura do Ministerio Fiscal non xere un baleiro en actividades imprescindibles.

Outra concreta manifestación anovadora respecto da temporalidade é a introdución dun prazo máximo total para o desempeño das funcións de fiscal da inspección, que se fixa en dez anos. A necesidade de impor un prazo xustifícase na exigencia de garantir certa capacidade de renovación nun órgano que controla a xestión e asume funcións esenciais en materia disciplinaria, dado que a súa configuración como destino vitalicio pugna directamente coa súa eficacia e eficiencia como órgano, ao mesmo tempo que supón un réxime discordante en relación con órganos técnicos de similar natureza como, por exemplo, a Inspección do Consello Xeral do Poder Xudicial.

Sentado o principio de temporalidade nos cargos, modifícase tamén o réxime da renovación temporal en canto aos seus efectos. E así, habilítanse os fiscais de sala cesantes dunha xefatura para poderen ser adscritos á Fiscalía do Tribunal Supremo, como ata agora, ou a calquera outra cuxo xefe sexa da primeira categoría, nun intento de aproveitar mellor a súa experiencia e especialización. No suposto dos fiscais territoriais, permíteselle ao fiscal xefe que cesa a opción entre permanecer adscrito no órgano onde exerceu o seu cargo ou volver á fiscalía onde prestaba servizo antes de ser nomeado.

Nesa mesma liña, xa iniciada pola Lei 14/2003, do 26 de maio, de incorporar plenamente principios constitucionais e democráticos como o da temporalidade do exercicio daqueles cargos que implican unha especial responsabilidade no funcionamento da institución, faise necesario aplicar este réxime de mandato temporal tanto aos tenentes fiscais daquelas fiscalías cuxo fiscal xefe pertence á primeira categoría como aos tenentes fiscais das actuais fiscalías dos tribunais superiores de xustiza. Aos primeiros, atendendo ao contraste entre a enorme relevancia das funcións que desempeñan nestes órganos e o tamaño relativamente reducido dos seus cadros de persoal, o que con frecuencia require que o tenente fiscal asuma funcións de gran responsabilidade e transcendencia que o fiscal xefe non pode abranguer, ademais de substituír a este nos casos en que a lei o impón; tarefa esta última que, dada a natureza do cargo e a propia categoría do substituído, determina ese mesmo grao, moi elevado, de responsabilidade. E aos tenentes fiscais dos tribunais superiores de xustiza porque, tras a creación das novas fiscalías das comunidades autónomas, pasarán a desempeñar nelas o mesmo cargo. Asumirán, por tanto, funcións que, quer en substitución quer por delegación do respectivo fiscal xefe, poden supor novas responsabilidades de maior calado que as que ata agora están a desempeñar e, ademais, a coherencia do sistema exige absolutamente excluír un paradoxo inevitable de manterse o seu carácter vitalicio: a situación destes tenentes fiscais nunha posición –por máis que sexa delegada ou temporal– de superioridade xerárquica respecto dos fiscais xefes provinciais e de área, os cales si están sometidos ao exame de responsabilidade quinquenal, que leva implicitamente unida a temporalidade do seu cargo.

En relación co réxime disciplinario, adáptase para os fiscais a posibilidade, xa existente para os xuíces, de que a sanción de separación da carreira por perpetraren un delito doloso poida ser flexibilizada polo fiscal xeral en determinados casos menos graves. Introdúcese tamén unha modificación orientada ao propósito xeral da lei relativo á maior autonomía do Ministerio Fiscal, sancionando aquelas condutas que poidan pór en perigo a imparcialidade do fiscal pola participación en actos de natureza política ou por dirixirles aos poderes, autoridades ou funcionarios públicos ou corporacións oficiais, felicitacións ou censuras polos seus actos, invocando a condición de fiscal ou servíndose desa condición. E, en fin, dótase de coherencia o sistema de valoración do coñecemento e consecuente uso das linguas cooficiais

nas comunidades autónomas onde existen, ao catalogar como infracción leve a negativa inxustificada ao uso desa lingua cuxo coñecemento se acreditou como mérito.

Artigo único. *Modificación da Lei 50/1981, do 30 de decembro, pola que se regula o Estatuto orgánico do Ministerio Fiscal.*

Un. Modifícase o número un do artigo segundo, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo segundo:

Un. O Ministerio Fiscal é un órgano de relevancia constitucional con personalidade xurídica propia, integrado con autonomía funcional no Poder Xudicial, e exerce a súa misión por medio de órganos propios, conforme os principios de unidade de actuación e dependencia xerárquica e con suxeición, en todo caso, aos de legalidade e imparcialidade.»

Dous. Modifícanse os números cinco, dez e once do artigo terceiro, que quedan redactados do seguinte xeito:

«Artigo terceiro.

Cinco. Intervir no proceso penal, instando a autoridade xudicial a adoptar as medidas cautelares que procedan e a practicar as dilixencias encamiñadas ao esclarecemento dos feitos ou instruindo directamente o procedemento no ámbito do disposto na Lei orgánica reguladora da responsabilidade penal dos menores, para o cal lle poderá ordenar á Policía Xudicial aquelas dilixencias que considere oportunas.

Dez. Velar pola protección procesual das vítimas e pola protección de testemuñas e peritos, promovendo os mecanismos previstos para que reciban a axuda e asistencia efectivas.

Once. Intervir nos procesos xudiciais de amparo así como nas cuestións de inconstitucionalidade nos casos e na forma previstos na Lei orgánica do Tribunal Constitucional.»

Tres. Modifícase o artigo cuarto, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo cuarto.

O Ministerio Fiscal, para o exercicio das súas funcións, poderá:

Un. Solicitar a notificación de calquera resolución xudicial e a información sobre o estado dos procedementos, podendo pedir que se lle dea vista destes calquera que sexa o seu estado, ou que se lle remita copia de calquera actuación, para velar polo exacto cumprimento das leis, prazos e termos, promovendo, de ser o caso, as correccións oportunas. Así mesmo, poderá pedir información dos feitos que deron lugar a un procedemento, de calquera clase que sexa, cando existan motivos racionais para considerar que o seu coñecemento poida ser competencia dun órgano distinto do que está a actuar. Tamén poderá acceder directamente á información dos rexistros oficiais, cuxo acceso non quede restrinxido ao control xudicial.

Dous. Visitar en calquera momento os centros ou establecementos de detención, penitenciarios ou de internamento de calquera clase do seu respectivo territorio, examinar os expedientes dos internos e solicitar e obter canta información xulgue conveniente.

Tres. Requirir o auxilio das autoridades de calquera clase e dos seus axentes.

Catro. Darlles a cantos funcionarios constitúen a Policía Xudicial as ordes e instrucións procedentes en cada caso.

Cinco. Informar a opinión pública dos acontecementos que se produzan, sempre no ámbito da súa competencia e con respecto ao segredo do sumario e, en xeral, aos deberes de reserva e sigilo inherentes ao cargo e aos dereitos dos afectados.

As autoridades, funcionarios ou organismos ou particulares requiridos polo Ministerio Fiscal no exercicio das facultades que se enumeran neste artigo e no seguinte deberán atender inescusablemente o requirimento dentro dos límites legais. Igualmente, e cos mesmos límites, deberán comparecer ante o fiscal cando este o dispoña.

Seis. Establecer nas sedes das fiscalías provinciais e naquelas en que se considere necesario centros de relación coas vítimas e prexudicados das infraccións criminais cometidas na súa circunscrición e polas que se segue proceso penal nos xulgados ou tribunais desta, coa finalidade de coñecer os danos e perdas sufridos por elas e para que achen os documentos e demais probas de que dispoñan para acreditar a súa natureza e alcance.»

Catro. Modifícase o artigo quinto, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo quinto.

Un. O fiscal poderá recibir denuncias, enviándoas á autoridade xudicial ou decretando o seu arquivo, cando non atope fundamentos para exercer ningunha acción, notificándo, neste último caso, a decisión ao denunciante.

Dous. Igualmente, e para o esclarecemento dos feitos denunciados ou que aparezan nos atestados de que coñeza, pode levar a cabo ou ordenar aquelas dilixencias para que estea lexitimado segundo a Lei de axuízamento criminal, as cales non poderán supor a adopción de medidas cautelares ou limitativas de dereitos. Non obstante, poderá ordenar o fiscal a detención preventiva.

Todas as dilixencias que o Ministerio Fiscal practique ou que se realicen baixo a súa dirección gozarán de presunción de autenticidade.

Os principios de contradición, proporcionalidade e defensa inspirarán a práctica desas dilixencias.

Para tal fin, o fiscal recibirá declaración do sospeitoso, quen deberá estar asistido por letrado e poderá tomar coñecemento do contido das dilixencias practicadas. A duración desas dilixencias deberá ser proporcionada á natureza do feito investigado, sen que poida exceder os seis meses, agás prórroga acordada mediante decreto motivado do fiscal xeral do Estado. Non obstante, as dilixencias de investigación en relación cos delitos a que se fai referencia no número catro do artigo dezanove deste estatuto terán unha duración máxima de doce meses agás prórroga acordada mediante decreto motivado do fiscal xeral do Estado.

Tres. Transcorrido o prazo oportuno, de a investigación ter evidenciado feitos de significación penal e sexa cal for o estado das dilixencias, o fiscal procederá á súa xudicialización, para o cal formulará a oportuna denuncia ou querela, de non ser que resultar procedente o seu arquivo.

Tamén poderá o fiscal incoar dilixencias preprocesuais encamiñadas a facilitar o exercicio das demais funcións que o ordenamento xurídico lle atribúe.»

Cinco. Modifícase o artigo once, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo once.

Un. No marco das súas competencias e cando os órganos de goberno das comunidades autóno-

mas soliciten a actuación do Ministerio Fiscal en defensa de interese público dirixiranse, pónndo en coñecemento do Ministerio de Xustiza, ao fiscal superior da comunidade autónoma, que o porá en coñecemento do fiscal xeral do Estado, quen, oída a Xunta de Fiscais de Sala, resolverá o procedente, axustándose en todo caso ao principio de legalidade. Calquera que sexa o acordo adoptado, notificaráselle a quen formulase a solicitude.

Dous. Os fiscais superiores das comunidades autónomas elaborarán unha memoria sobre a actividade das fiscalías do seu ámbito territorial, que elevarán ao fiscal xeral do Estado. Tamén remitirán copia ao Goberno, ao Consello de Xustiza e á asemblea lexislativa da comunidade. Deberán presentar a memoria ante a asemblea lexislativa desta dentro dos seis meses seguintes ao día en que se fixo pública.

Os fiscais superiores das comunidades autónomas colaborarán coa asemblea lexislativa da comunidade autónoma nos mesmos termos e condicións que se prevén no artigo anterior para as relacións entre o fiscal xeral do Estado e as Cortes Xerais.

Tres. Os membros do Ministerio Fiscal colaborarán coas comunidades autónomas que teñan competencias en materia de xustiza para a efectividade das funcións que estas posúen en materia de medios materiais e persoais ao servizo da Administración de Xustiza e participarán nos órganos de colaboración que no ámbito territorial destas se constituán entre os distintos operadores e instancias implicados na Administración de Xustiza co fin de analizar, debater e realizar estudos sobre materias relacionadas coa Administración de Xustiza. Poderanse subscribir convenios coas comunidades autónomas coa autorización previa do fiscal xeral do Estado.»

Seis. Modifícase o artigo doce, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo doce.

Son órganos do Ministerio Fiscal:

- a) O fiscal xeral do Estado.
- b) O Consello Fiscal.
- c) A Xunta de Fiscais de Sala.
- d) A Xunta de Fiscais Superiores das comunidades autónomas.
- e) A Fiscalía do Tribunal Supremo.
- f) A Fiscalía ante o Tribunal Constitucional.
- g) A Fiscalía da Audiencia Nacional.
- h) As fiscalías especiais.
- i) A Fiscalía do Tribunal de Contas, que se rexerá polo disposto na Lei orgánica deste tribunal.
- j) A Fiscalía Xurídico-Militar.
- k) As fiscalías das comunidades autónomas.
- l) As fiscalías provinciais.
- m) As fiscalías de área.»

Sete. Modifícase o artigo trece, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo trece.

Un. O fiscal xeral do Estado dirixe a Fiscalía Xeral do Estado, integrada pola Inspección Fiscal, a Secretaría Técnica, a Unidade de Apoio, e polos fiscais de sala que se determinen no cadro de persoal.

Correspóndelle ao fiscal xeral do Estado, ademais das facultades recoñecidas noutros preceptos deste estatuto, a de lle propor ao Goberno os ascensos e nomeamentos para os distintos cargos, logo de informe do Consello Fiscal, oído o fiscal superior da comunidade autónoma respectiva cando se trate de cargos nas fiscalías do seu ámbito territorial.

Dous. A Inspección Fiscal da Fiscalía Xeral do Estado será dirixida por un fiscal xefe inspector e estará integrada por un tenente fiscal inspector e os inspectores fiscais que se determinen no cadro de persoal. Exercerá con carácter permanente as súas funcións por delegación do fiscal xeral do Estado na forma que o regulamento estableza, sen prexuízo das funcións inspectoras que ao fiscal xefe de cada fiscalía lle corresponden respecto dos funcionarios que del dependan. En todo caso, correspóndelle ao fiscal superior da comunidade autónoma exercer a inspección ordinaria das fiscalías do seu ámbito territorial.

Na Inspección Fiscal crearase unha Sección Permanente de Valoración, para os efectos de centralizar toda a información sobre méritos e capacidade dos fiscais, coa finalidade de apoiar o Consello Fiscal no momento de emitir informe sobre as diferentes propostas de nomeamentos discrecionais na carreira fiscal.

Tres. A Secretaría Técnica da Fiscalía Xeral do Estado será dirixida por un fiscal xefe e estará integrada por un tenente fiscal e os fiscais que se determinen no cadro de persoal, que realizarán os traballos preparatorios que se lles encomenden naquelas materias en que lle corresponda á Xunta de Fiscais de Sala asistir o fiscal xeral do Estado, así como cantos outros estudos, investigacións e informes coide este procedente.

Do mesmo xeito, a Secretaría Técnica colaborará na planificación da formación dos membros da carreira fiscal, cuxa competencia lle corresponde ao Centro de Estudos Xurídicos.

Sen prexuízo das competencias encomendadas a outros órganos, a Secretaría Técnica asumirá as funcións que as leis lle atribúan ao Ministerio Fiscal en materia de cooperación xudicial internacional, no marco das directrices de política exterior emanadas do Goberno.

Catro. A Unidade de Apoio será dirixida por un fiscal xefe e estará integrada polos fiscais que se determinen no cadro de persoal. Para o cumprimento das súas funcións poderán ser adscritos á Unidade de Apoio funcionarios da Administración xeral do Estado e da Administración de Xustiza, no número que igualmente se determine no cadro de persoal, aínda que quedarán en servizo activo nos seus corpos de orixe. A súa función será realizar labores de asistencia á Fiscalía Xeral do Estado en materia de:

- a) Representación institucional e relacións cos poderes públicos.
- b) Comunicación, relacións cos medios e xestión da atención ao cidadán.
- c) Análise e avaliación das propostas relativas a necesidades de organización e funcionamento do Ministerio Fiscal en materia de estatística, informática, persoal, medios materiais, información e documentación.
- d) En xeral, aquelas funcións de asistencia ou apoio ao fiscal xeral do Estado, aos fiscais de sala adscritos á Fiscalía Xeral do Estado, ao Consello Fiscal e á Xunta de Fiscais de Sala que non correspondan á Inspección ou á Secretaría Técnica.

Cinco. Os fiscais de sala integrados na Fiscalía Xeral do Estado contarán cos fiscais adscritos que se determinen no cadro de persoal.

O réxime de designación e cesamento destes fiscais de sala será o previsto no número un do artigo trinta e seis e no número un do artigo corenta e un deste estatuto.

O réxime de designación e cesamento dos fiscais adscritos aos fiscais de sala será o previsto no número tres do artigo trinta e seis.»

Oito. Modifícase o artigo catorce, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo catorce.

Un. O Consello Fiscal estará constituído, baixo a presidencia do fiscal xeral do Estado, polo tenente fiscal do Tribunal Supremo, o fiscal xefe inspector e nove fiscais pertencentes a calquera das categorías. Todos os membros do Consello Fiscal, agás o fiscal xeral do Estado, o tenente fiscal do Tribunal Supremo e o fiscal inspector, serán elixidos, por un período de catro anos, polos membros do Ministerio Fiscal en servizo activo, constituídos nun único colexio electoral na forma que regulamentariamente se determine.

Dous. Non poderán ser elixidos vogais do Consello Fiscal os fiscais que presten os seus servizos na Inspección Fiscal, na Unidade de Apoio e na Secretaría Técnica da Fiscalía Xeral do Estado.

Tres. O Consello Fiscal poderá funcionar en pleno e en comisión permanente e os seus acordos serán adoptados por maioría simple. No caso de empate, dirimirá o voto do seu presidente.

Catro. Correspóndelle ao Consello Fiscal:

- a) Elaborar os criterios xerais co fin de asegurar a unidade de actuación do Ministerio Fiscal, no referente á estruturación e o funcionamento dos seus órganos.
- b) Asesorar o fiscal xeral do Estado en cantas materias este lle someta.
- c) Informar das propostas pertinentes respecto do nomeamento dos diversos cargos.
- d) Elaborar os informes para ascensos dos membros da carreira fiscal.
- e) Resolver os expedientes disciplinarios e de mérito que sexan da súa competencia, así como apreciar as posibles incompatibilidades a que se refire este estatuto.
- f) Resolver os recursos interpostos contra resolucións ditadas en expedientes disciplinarios polos fiscais xefes dos distintos órganos do Ministerio Fiscal.
- g) Instar as reformas convenientes para o servizo e para o exercicio da función fiscal.
- h) Coñecer os plans anuais da Inspección Fiscal.
- i) Coñecer e informar dos plans de formación e selección dos fiscais.
- j) Emitir informe sobre os proxectos de lei ou normas regulamentarias que afecten a estrutura, a organización e as funcións do Ministerio Fiscal. Para estes efectos, o Consello Fiscal deberá emitir o informe correspondente no prazo de trinta días hábiles. Cando na orde de remisión se faga constar a urxencia do informe, o prazo será de quince días hábiles.
- k) Dirixirlle ao fiscal xeral do Estado cantas peticións e solicitudes relativas á súa competencia se consideren oportunas.

Deberá integrarse no seo do Consello Fiscal unha Comisión de Igualdade para o estudo da mellora dos parámetros de igualdade na carreira fiscal, cuxa composición quedará determinada na normativa que rexe a constitución e o funcionamento do Consello Fiscal.»

Novo. Modifícase o artigo quince, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo quince.

A Xunta de Fiscais de Sala estará constituída, baixo a presidencia do fiscal xeral do Estado, polo tenente fiscal do Tribunal Supremo e os fiscais de sala. Actuará como secretario o fiscal xefe da Secretaría Técnica.»

A Xunta asiste o fiscal xeral do Estado en materia doutrinal e técnica, co fin da formación dos criterios unitarios de interpretación e actuación legal, a resolución de consultas, elaboración das memorias e circulares, preparación de proxectos e informes que deban ser elevados ao Goberno e calquera outra, de natureza análoga, que o fiscal xeral do Estado considere procedente someter ao seu coñecemento e estudo, así como nos supostos previstos no artigo vinte e cinco deste estatuto.»

Dez. Modifícase o artigo dezaseis, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo dezaseis.

A Xunta de Fiscais Superiores das comunidades autónomas, presidida polo fiscal xeral do Estado, estará integrada polo tenente fiscal do Tribunal Supremo, polos devanditos fiscais superiores, e polo fiscal xefe da Secretaría Técnica, que actuará como secretario. A súa función será asegurar a unidade e coordinación da actuación e funcionamento das fiscalías en todo o territorio do Estado, sen prexuízo das competencias atribuídas ao Consello Fiscal por este estatuto.

Atendendo aos asuntos que se vaian tratar, poderá ser convocado á Xunta calquera membro do Ministerio Fiscal.»

Once. Modifícase o artigo dezasete, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo dezasete.

A Fiscalía do Tribunal Supremo, baixo a xefatura do fiscal xeral do Estado, estará integrada, ademais, por un tenente fiscal, os fiscais de sala e os fiscais do Tribunal Supremo que se determinen no cadro de persoal, os cales deberán pertencer á categoría segunda.

O tenente fiscal do Tribunal Supremo desempeñará as seguintes funcións, sen prexuízo das demais que lle atribúa este estatuto ou o regulamento que o desenvolve, ou que poida delegarlle o fiscal xeral do Estado:

- a) Substituirá o fiscal xeral do Estado no caso de ausencia, imposibilidade ou vacante.
- b) Dirixirá e coordinará, por delegación do fiscal xeral do Estado, a actividade ordinaria da Fiscalía do Tribunal Supremo.

Os fiscais do Tribunal Supremo desempeñarán as súas funcións no ámbito do devandito tribunal e, en consecuencia, gozarán da consideración, tratamento e réxime retributivo acordados á relevancia do seu cometido e ao rango e natureza de tal órgano.»

Doce. Modifícase o artigo dezaioito, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo dezaioito.

As fiscalías constituiranse e organizaranse de acordo coas seguintes regras:

Un. A Fiscalía ante o Tribunal Constitucional, a Fiscalía do Tribunal de Contas, a Fiscalía da Audiencia Nacional e as fiscalías especiais estarán integradas por un fiscal de sala, por un tenente fiscal e polos fiscais que determine o cadro de persoal, que deberán pertencer á categoría segunda.

A Fiscalía do Tribunal de Contas rexerese polo disposto na Lei orgánica deste tribunal.

Dous. A Fiscalía Xurídico-Militar estará integrada pola Fiscalía Togada, a Fiscalía do Tribunal Militar Central e as fiscalías dos tribunais militares territoriais. A Fiscalía Togada será dirixida polo fiscal togado e estará integrada, polo menos, por un xene-

ral auditor e por un fiscal de sala pertencente á carreira fiscal e designado de acordo co disposto no artigo trece deste estatuto. A Fiscalía do Tribunal Militar Central e as fiscalías dos tribunais militares territoriais formaranse e organizaranse conforme o disposto na Lei orgánica de competencia e organización da xurisdición militar.

Tres. As fiscalías das comunidades autónomas e as fiscalías provinciais serán dirixidas polo seu fiscal xefe e estarán integradas por un tenente fiscal, os fiscais decanos necesarios para o seu correcto funcionamento segundo o tamaño e o volume de traballo das fiscalías, e os demais fiscais que determine o cadro de persoal. Nas comunidades autónomas con competencias en materia de xustiza, poderanse crear unidades de apoio ao fiscal superior da comunidade autónoma, nas cales se poderán integrar funcionarios da comunidade autónoma no número que se determine no cadro de persoal, para labores de apoio e asistencia en materias de estatística, informática, tradución de linguas estranxeiras, xestión de persoal ou outras que non sexan das que, de acordo con este estatuto, teñan encomendadas os fiscais. Correspóndelle ao fiscal superior da comunidade autónoma informar o goberno da comunidade autónoma das necesidades de organización e funcionamento das fiscalías do seu ámbito territorial en materia de medios informáticos, novas tecnoloxías e demais medios materiais.

Estas fiscalías poderán contar con seccións especializadas naquelas materias que se determinen legal ou regulamentariamente, ou que pola súa singularidade ou polo volume de actuacións que xeren requiran unha organización específica. Estas seccións poderanse constituir, se se considera necesario para o seu correcto funcionamento segundo o tamaño destas, baixo a dirección dun fiscal decano, e a elas serán adscritos un ou máis fiscais pertencentes ao cadro de persoal da fiscalía; terán preferencia aqueles que por razón das anteriores funcións desempeñadas, cursos impartidos ou superados ou por calquera outra circunstancia análoga, se especializasen na materia. Non obstante, cando as necesidades do servizo así o aconsellen, poderán actuar tamén noutros ámbitos ou materias.

As seccións exercerán as funcións que lles atribúan os respectivos fiscais xefes, no ámbito da materia que lles corresponda, de acordo co disposto neste estatuto, no regulamento que o desenvolve e nas instrucións do fiscal xeral do Estado. Ademais, nestas seccións integraranse os fiscais delegados das fiscalías especiais cando proceda conforme o disposto no artigo dezanove desta lei. As instrucións que se lles dean ás seccións especializadas nas distintas fiscalías, cando afecten un ámbito territorial determinado, deberán comunicárselle ao fiscal superior da comunidade autónoma correspondente.

En todo caso, na Fiscalía da Audiencia Nacional e nas fiscalías provinciais existirá unha sección de menores á cal se lle encomendarán as funcións e facultades que ao Ministerio Fiscal lle atribúe a Lei orgánica reguladora da responsabilidade penal dos menores. Estas seccións poderanse constituir nas fiscalías das comunidades autónomas cando as súas competencias, o volume de traballo ou a mellor organización e prestación do servizo así o aconsellen. Así mesmo, nas fiscalías provinciais existirá unha Sección contra a Violencia sobre a Muller, que coordinará ou, de ser o caso, asumirá directamente a intervención do Ministerio Fiscal nos procedementos penais e civís cuxa competencia estea atribuída aos xulgados de violencia sobre a muller. Na Sección contra a Violencia sobre a Muller deberase

levar un rexistro dos procedementos que se sigan relacionados con estes feitos, que permitirá a consulta dos fiscais cando coñezan dun procedemento dos que teñen atribuída a competencia, para o efecto procedente en cada caso. Estas seccións poderanse constituír nas fiscalías das comunidades autónomas cando as súas competencias, o volume de traballo ou a mellor organización e prestación do servizo así o aconsellen.

Nas fiscalías provinciais, cando polo volume de actuacións que xeren requiran unha organización específica, poderanse constituír seccións de seguranza viaria e sinistralidade laboral.

Tamén existirá unha Sección de Medio Ambiente especializada en delitos relativos á ordenación do territorio, a protección do patrimonio histórico, os recursos naturais e o ambiente, a protección da flora, a fauna e os animais domésticos, e os incendios forestais. Estas seccións poderanse constituír nas fiscalías das comunidades autónomas cando as súas competencias, o volume de traballo ou a mellor organización e prestación do servizo así o aconsellen.

Catro. Cando o volume de asuntos, o número de órganos xudiciais dentro dunha provincia ou a creación dunha sección da Audiencia Provincial en sede distinta da capital desta o aconsellen, o fiscal xeral do Estado, oído o Consello Fiscal e o fiscal superior da respectiva comunidade, poderalle propor ao ministro de Xustiza a constituición de fiscalías de área, que serán dirixidas por un fiscal xefe e estarán integradas polos fiscais que determine o cadro de persoal. Crearase unha fiscalía de área en todas aquelas localidades en que exista unha sección desprazada da Audiencia Provincial; tomará o seu nome do lugar da súa sede. As fiscalías de área asumirán o despacho dos asuntos correspondentes ao ámbito territorial que prevexa a norma que as estableza, que poderá comprender un ou varios partidos xudiciais.

Cando non se dean as circunstancias sinaladas no parágrafo anterior, pero a dispersión xeográfica dos órganos xudiciais ou a mellor prestación do servizo o fagan necesario, o fiscal xeral do Estado, oído o Consello Fiscal e o fiscal superior da respectiva comunidade, poderalle propor ao ministro de Xustiza a constituición de seccións territoriais da Fiscalía Provincial que atenderán os órganos xudiciais dun ou máis partidos da mesma provincia. Estas seccións estarán constituídas polos fiscais que se determinen no cadro de persoal e estarán dirixidas por un fiscal decano que será designado e exercerá as súas funcións nos termos previstos neste estatuto.

Polas mesmas circunstancias sinaladas nos dous parágrafos anteriores, o fiscal superior da comunidade autónoma, oídos os respectivos fiscais xefes provinciais, poderalle propor ao fiscal xeral do Estado a constituición de fiscalías de área e de seccións territoriais nas fiscalías do seu ámbito territorial.

Cinco. O número das fiscalías, as seccións territoriais, de ser o caso, e os seus respectivos cadros de persoal serán fixados, de acordo cos criterios establecidos nos números anteriores, mediante real decreto, por proposta do ministro de Xustiza, logo de informe do fiscal xeral do Estado, oído o Consello Fiscal.

O referido cadro de persoal orgánico terá, en todo caso, as limitacións que deriven das previsións orzamentarias que correspondan e será revisada, polo menos, cada cinco anos, para adaptala ás novas necesidades.

Seis. As decisións referidas ás materias previstas nos números tres, catro e cinco deste precepto deberán contar co informe previo do órgano competente da comunidade autónoma en materia de

medios persoais e materiais da Administración de Xustiza.»

Trece. Suprímense os artigos dezaioito bis, dezaioito ter, dezaioito quáter e dezaioito quinquies.

Catorce. Modifícase o artigo dezanove, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo dezanove.

Un. A Fiscalía da Audiencia Nacional é competente para coñecer dos asuntos que correspondan a este órgano xudicial, con excepción dos que resulten atribuídos a outra fiscalía especial de acordo coas disposicións deste estatuto.

Dous. Son fiscalías especiais a Fiscalía Antidroga e a Fiscalía contra a Corrupción e a Criminalidade Organizada.

Tres. A Fiscalía Antidroga exercerá as seguintes funcións:

a) Intervir directamente en todos os procedementos relativos ao tráfico de drogas, estupefacientes e substancias psicotropas, o branqueo de capitais relacionado con este tráfico, que sexan competencia da Audiencia Nacional e dos xulgados centrais de instrución conforme os artigos 65 e 88 da Lei orgánica do Poder Xudicial.

b) Investigar, nos termos do artigo cinco deste estatuto, os feitos que presenten indicios de ser constitutivos dalgún dos delitos mencionados na alínea anterior.

c) Coordinar as actuacións das distintas fiscalías orientadas á prevención e represión do tráfico ilegal de drogas e o branqueo de capitais relacionado con ese tráfico. As fiscalías dos tribunais militares colaborarán coa Fiscalía Antidroga en relación cos feitos cometidos en centros, establecementos e unidades militares.

d) Colaborar coa autoridade xudicial no control do tratamento dos drogodependentes a que se lles aplicase a remisión condicional, recibindo os datos precisos dos centros acreditados que participen neste tratamento.

Catro. A Fiscalía contra a Corrupción e a Criminalidade Organizada practicará as dilixencias a que se refire o artigo cinco desta lei e intervirá directamente en procesos penais, en ambos os casos sempre que se trate de supostos de especial transcendencia, apreciada polo fiscal xeral do Estado, en relación con:

a) Delitos contra a facenda pública, contra a seguridade social e de contrabando.

b) Delitos de prevaricación.

c) Delitos de abuso ou uso indebido de información privilexiada.

d) Malversación de fondos públicos.

e) Fraudes e exaccións ilegais.

f) Delitos de tráfico de influencias.

g) Delitos de suborno.

h) Negociación prohibida aos funcionarios.

i) Defraudacións.

j) Insolvencias punibles.

k) Alteración de prezos en concursos e poxas públicas.

l) Delitos relativos á propiedade intelectual e industrial, ao mercado e aos consumidores.

m) Delitos societarios.

n) Branqueo de capitais e condutas afíns á receptación, agás cando pola súa relación con delitos de tráfico de drogas ou de terrorismo corresponda coñecer destas condutas ás outras fiscalías especiais.

ñ) Delitos de corrupción en transaccións comerciais internacionais.

o) Delitos de corrupción no sector privado.

p) Delitos conexos cos anteriores.

q) A investigación de todo tipo de negocios xurídicos, transaccións ou movementos de bens, valores ou capitais, fluxos económicos ou activos patrimoniais, que indiciariamente aparezan relacionados coa actividade de grupos delituosos organizados ou co aproveitamento económico de actividades delituosas, así como dos delitos conexos ou determinantes de tales actividades; agás cando pola súa relación con delitos de tráfico de drogas ou de terrorismo corresponda coñecer destas condutas á Fiscalía Antidroga ou á da Audiencia Nacional.

Cinco. Cando o número de procedementos así o aconselle, o fiscal xeral do Estado poderá designar en calquera fiscalía un ou varios fiscais delegados das fiscalías especiais, que se integrarán nestas. Esta designación será realizada, oído o Consello Fiscal, co informe previo dos fiscais xefes da Fiscalía Especial e a Fiscalía Territorial correspondente, entre os fiscais do cadro de persoal desta última que o soliciten, acreditando a súa especialización na materia nos termos que regulamentariamente se establezan. Cando na Fiscalía Territorial exista unha sección especializada, constituída de acordo co disposto no artigo anterior, cuxo ámbito de actuación coincida total ou parcialmente coa materia para a cal é competente a fiscalía especial, o fiscal delegado integrárase nesa sección.

O fiscal xefe da Fiscalía Especial terá, con respecto aos fiscais así designados e só no ámbito específico da súa competencia, as mesmas facultades e deberes que corresponden aos fiscais xefes dos demais órganos do Ministerio Fiscal. Sen prexuízo das instrucións que con carácter xeral poida impartir o fiscal xeral do Estado, o decreto de nomeamento concretará as funcións e o ámbito de actuación dos fiscais delegados, especificando o seu grao de dedicación aos asuntos que son competencia da Fiscalía Especial. En todo caso, os fiscais delegados deberán informar dos asuntos de que coñezan na súa calidade de tales ao fiscal xefe do órgano en que desempeñen as súas funcións.

Seis. Para o seu adecuado funcionamento, poderanse adscribir ás fiscalías especiais unidades de Policía Xudicial e cantos profesionais e expertos sexan necesarios para auxiliálas de xeito permanente ou ocasional.»

Quince. Modifícase o artigo vinte, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo vinte.

Un. Na Fiscalía Xeral do Estado existirá un fiscal contra a violencia sobre a muller, con categoría de fiscal de sala, que exercerá as seguintes funcións:

a) Practicar as dilixencias a que se refire o artigo cinco do Estatuto orgánico do Ministerio Fiscal, e intervir directamente naqueles procesos penais de especial transcendencia apreciada polo fiscal xeral do Estado, referentes aos delitos por actos de violencia de xénero comprendidos no artigo 87 ter.1 da Lei orgánica do Poder Xudicial.

b) Intervir, por delegación do fiscal xeral do Estado, nos procesos civís comprendidos no artigo 87 ter.2 da Lei orgánica do Poder Xudicial.

c) Supervisar e coordinar a actuación das seccións contra a violencia sobre a muller, e obter informes destas, dando coñecemento ao fiscal xefe das fiscalías en que se integren.

d) Coordinar os criterios de actuación das diversas fiscalías en materias de violencia de xénero, para o cal lle poderá propor ao fiscal xeral do Estado a emisión das correspondentes instrucións.

e) Elaborar semestralmente, e presentarlle ao fiscal xeral do Estado, para a súa remisión á Xunta de Fiscais de Sala do Tribunal Supremo, e ao Consello Fiscal, un informe sobre os procedementos seguidos e as actuacións practicadas polo Ministerio Fiscal en materia de violencia de xénero.

Para a súa adecuada actuación seranlle adscritos os profesionais e expertos que sexan necesarios para auxiliálo de xeito permanente ou ocasional.

Dous. Na Fiscalía Xeral do Estado existirá un fiscal contra os delitos relativos á ordenación do territorio e a protección do patrimonio histórico, do ambiente e incendios forestais, con categoría de fiscal de sala, que exercerá as seguintes funcións:

a) Practicar as dilixencias a que se refire o artigo cinco, para intervir directamente ou a través de instrucións impartidas aos delegados, naqueles procesos penais de especial transcendencia apreciada polo fiscal xeral do Estado, referentes a delitos relativos á ordenación do territorio, a protección do patrimonio histórico, os recursos naturais e o ambiente, a protección da flora, a fauna e os animais domésticos, e os incendios forestais.

b) Exercer a acción pública en calquera tipo de procedemento, directamente ou a través de instrucións impartidas aos delegados, cando aquela estea prevista nas diferentes leis e normas de carácter ambiental, exixindo as responsabilidades que procedan.

c) Supervisar e coordinar a actuación das seccións especializadas de medio ambiente e obter os informes oportunos, dirixindo por delegación do fiscal xeral do Estado a rede de fiscais de medio ambiente.

d) Coordinar as fiscalías en materia de medio ambiente e unificar os criterios de actuación, para o cal lle poderá propor ao fiscal xeral a emisión das correspondentes instrucións e reunir, cando proceda, os fiscais integrantes das seccións especializadas.

e) Elaborar anualmente e presentarlle ao fiscal xeral do Estado un informe sobre os procedementos seguidos e as actuacións practicadas polo Ministerio Fiscal en materia ambiental, que será incorporado á memoria anual presentada polo fiscal xeral do Estado.

Para a súa adecuada actuación adscribiráselle unha unidade do Servizo de Protección da Natureza da Garda Civil, así como, de ser o caso, os efectivos necesarios do resto das forzas e corpos de seguridade que teñan competencias ambientais, de conformidade coa Lei orgánica 2/1986, do 13 de marzo, de forzas e corpos de seguridade. Igualmente, poderán ser adscritos os profesionais e expertos técnicos necesarios para auxiliálo de xeito permanente ou ocasional. A fiscalía poderá solicitar o auxilio dos axentes forestais ou ambientais das administracións públicas correspondentes, dentro das funcións que estes colectivos teñen legalmente encomendadas.

Tres. Igualmente, existirán na Fiscalía Xeral do Estado fiscais de sala especialistas, responsables da coordinación e supervisión da actividade do Ministerio Fiscal en materia de protección e reforma de menores, e naquelas outras materias en que o Goberno, por proposta do ministro de Xustiza, oído o fiscal xeral do Estado, e co informe previo, en todo caso, do Consello Fiscal, aprecie a necesidade de creación destas prazas. Os referidos fiscais de sala

terán facultades e exercerán funcións análogas ás previstas nos puntos anteriores deste artigo, no ámbito da súa respectiva especialidade, así como as que poida delegarlles o fiscal xeral do Estado, todo isto sen prexuízo das atribucións dos fiscais xefes dos respectivos órganos territoriais.»

Dezaseis. Modifícase o artigo vinte e un, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo vinte e un.

Un. As fiscalías do Tribunal Supremo, ante o Tribunal Constitucional, do Tribunal de Contas, a Fiscalía Togada, a Fiscalía da Audiencia Nacional e as fiscalías especiais teñen a sede en Madrid e estenden as súas funcións a todo o territorio do Estado para os asuntos da súa competencia. A Fiscalía do Tribunal Militar Central tamén terá a sede na capital de España e exercerá as súas funcións ante este tribunal e ante os xulgados togados militares centrais. As fiscalías dos tribunais militares territoriais terán a sede onde resida o tribunal militar territorial respectivo e exercerán as funcións no ámbito de competencias deste.

Dous. As fiscalías das comunidades autónomas terán a sede onde resida o Tribunal Superior de Xustiza respectivo, e exercerán as súas funcións no ámbito de competencias deste.

No suposto de que existan ou se establezan salas dos tribunais superiores de xustiza con xurisdición limitada a unha ou varias provincias da comunidade autónoma, por proposta ou co informe previo do fiscal superior da comunidade autónoma, o fiscal xeral do Estado, oído o Consello Fiscal, poderalle propor ao ministro de Xustiza a constitución na súa sede dunha sección territorial da Fiscalía Superior da comunidade autónoma. A proposta comunicaráselle á comunidade autónoma con competencias en materia de xustiza para o exercicio destas.

Tres. As fiscalías provinciais terán a sede onde a teña a Audiencia Provincial e estenderán as súas funcións a todos os órganos xudiciais da provincia, agás que, conforme as disposicións deste estatuto, sexa competente outro órgano do Ministerio Fiscal. Tamén despacharán os asuntos da competencia de órganos xudiciais unipersonais de ámbito superior ao provincial, cando así o dispoña o fiscal xeral do Estado, oído o Consello Fiscal e o fiscal superior da comunidade autónoma.

No caso de comunidades autónomas uniprovinciais, atendendo ao seu volume de actividade, o Goberno, por proposta do fiscal xeral do Estado, oído o Consello Fiscal e o fiscal superior da comunidade autónoma, poderá establecer que a Fiscalía da comunidade autónoma asuma tamén as funcións da Fiscalía Provincial.

Catro. As fiscalías de área exercerán as súas funcións no ámbito territorial inferior á provincia en que proceda a súa creación dado o volume de asuntos, o número de órganos xudiciais ou a existencia dunha sección da Audiencia Provincial en sede distinta da capital desta. Poderá abranguer un ou máis partidos xudiciais da devandita provincia, e terá a sede no lugar que determine a norma que as estableza.

Cinco. Os membros do Ministerio Fiscal poderán actuar e constituírse en calquera punto do territorio da súa fiscalía.

Non obstante, cando o volume ou a complexidade dos asuntos o requira, o fiscal xeral do Estado, de oficio ou por proposta do fiscal superior da comunidade autónoma, oídos o Consello Fiscal e os

fiscais xefes dos órganos afectados, poderá ordenar que se destaquen temporalmente un ou varios fiscais a unha fiscalía determinada. Igualmente, coa autorización do fiscal xeral do Estado, calquera fiscal poderá actuar en calquera punto do territorio do Estado.

Seis. O establecido neste artigo deberá entenderse sen prexuízo de que, cando os tribunais e xulgados se constituán en lugar distinto da súa sede legal ou cando o exercicio das súas funcións o requira, poida o Ministerio Fiscal, por medio dos seus membros, constituírse ante un órgano xudicial con sede distinta á da fiscalía respectiva.»

Dezasete. Modifícanse os números tres, catro e cinco, e engádense os números seis, sete, oito, nove e dez do artigo vinte e dous, que quedan redactados do seguinte xeito:

«Artigo vinte e dous.

Tres. O fiscal xeral do Estado poderá delegar nos fiscais de sala funcións relacionadas coa materia propia da súa competencia. Os fiscais de sala delegados asumirán estas funcións nos termos e cos límites que estableza o acto de delegación, que será revogable e en todo caso se extinguirá cando cese o fiscal xeral. Dentro de tales límites, os fiscais de sala poderanlle propor ao fiscal xeral do Estado as circulares e instrucións que consideren necesarias, participar na determinación dos criterios para a formación dos fiscais especialistas e coordinar a nivel estatal a actuación das fiscalías, sen prexuízo das facultades dos respectivos fiscais xefes dos órganos territoriais.

Catro. Os fiscais superiores das comunidades autónomas, ademais de dirixiren a súa fiscalía, actuarán en todo o territorio da comunidade autónoma correspondente, asumindo nel a representación e a xefatura do Ministerio Fiscal, sen prexuízo das atribucións do fiscal xeral do Estado. En consecuencia, presidirán a Xunta de Fiscais Xefes do seu territorio, e exercerán dentro deste as funcións previstas nos artigos once, vinte e un, vinte e cinco e vinte e seis deste estatuto, as que delegue o fiscal xeral do Estado, ademais das que lles correspondan en materia disciplinaria conforme esta lei ou o regulamento que a desenvolva. No caso das comunidades autónomas uniprovinciais mencionadas no artigo vinte e un, punto tres, o fiscal superior asumirá tamén as funcións que, conforme este estatuto ou as normas que o desenvolven, lle correspondan ao fiscal xefe da Fiscalía Provincial.

Cinco. O fiscal xefe de cada órgano exercerá a dirección deste e actuará sempre en representación do Ministerio Fiscal baixo a dependencia dos seus superiores xerárquicos e do fiscal xeral do Estado.

Correspóndelles aos fiscais xefes de cada órgano:

- a) Organizar os servizos e a distribución do traballo entre os fiscais do cadro de persoal e a adscrición dos compoñentes da Sección de Menores, oída a Xunta de Fiscalía.
- b) Conceder os permisos e licenzas da súa competencia.
- c) Exercer a facultade disciplinaria nos termos que establezan este estatuto e o seu regulamento.
- d) Facer as propostas de recompensas, de méritos e as mencións honoríficas que procedan.
- e) As demais facultades que este estatuto ou outras disposicións lles confiran.

O disposto neste número enténdese sen prexuízo das facultades que lle atribúe ao ministro de Defensa

o artigo 92 da Lei orgánica 4/1987, do 15 de xullo, de competencia e organización da xurisdición militar.

Seis. O tenente fiscal, nas fiscalías onde exista, asumirá as funcións de dirección ou coordinación que lle delegue o fiscal xefe, e substituirá a este en caso de ausencia, vacante ou imposibilidade.

Sete. Os fiscais xefes das fiscalías provinciais estarán xerarquicamente subordinados ao fiscal superior da comunidade autónoma e integraranse, baixo a presidencia deste, na Xunta de Fiscais Xefes da comunidade autónoma.

Oito. Os fiscais xefes das fiscalías de área estarán xerarquicamente subordinados aos fiscais xefes das fiscalías provinciais. En caso de ausencia, vacante ou imposibilidade serán substituídos polo fiscal decano máis antigo da Fiscalía de Área e, no seu defecto, polo propio fiscal xefe da Fiscalía Provincial ou por aquel en quen este delegue mentres subsista a situación que motivou a substitución.

Nove. Os fiscais decanos exercerán a dirección e coordinación das seccións de fiscalía de acordo coas instrucións do fiscal xefe provincial e, de ser o caso, do fiscal superior da comunidade autónoma, e por delegación destes.

Dez. O tenente fiscal da Fiscalía Provincial, os fiscais xefes de área e os fiscais decanos integran a Xunta de Coordinación da Fiscalía Provincial, que será convocada periodicamente e dirixida polo fiscal xefe provincial, co fin de coordinar a dirección do Ministerio Fiscal no seu ámbito territorial.»

Dezaioito. Modifícase o artigo vinte e tres, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo vinte e tres.

Os membros do Ministerio Fiscal son autoridade para todos os efectos e actuarán sempre en representación da institución. En calquera momento da actividade que un fiscal estea realizando en cumprimento das súas funcións ou antes de iniciar a que lle estiver asignada en virtude do sistema de distribución de asuntos entre os membros da fiscalía, poderá o seu superior xerárquico inmediato, mediante resolución motivada, avocar para si o asunto ou designar outro fiscal para que o despache. De existir discrepancia resolverá o superior xerárquico común aos dous. A substitución seralle comunicada en todo caso ao Consello Fiscal, que poderá expresar o seu parecer.»

Dezanove. Modifícase o artigo vinte e catro, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo vinte e catro.

Un. Para manter a unidade de criterios, estudar os asuntos de especial transcendencia ou complexidade ou fixar posicións respecto a temas relativos á súa función, cada fiscalía realizará periodicamente xuntas de todos os compoñentes. As xuntas das fiscalías especiais poderán ser convocados os seus fiscais delegados.

Os acordos da maioría terán carácter de informe, prevalecendo despois do libre debate o criterio do fiscal xefe. Porén, se esta opinión for contraria á manifestada pola maioría dos asistentes, deberá someter as dúas ao seu superior xerárquico. Ata que se produza o acordo do superior xerárquico, de requirilo o tema debatido, o criterio do fiscal xefe gozará de executividade nos aspectos estritamente necesarios.

Dous. Coa finalidade prevista no número anterior, os fiscais adscritos ás distintas seccións que integran a Fiscalía do Tribunal Supremo realizarán xuntas de sección, que estarán presididas polo fiscal

de sala respectivo. Nos casos en que o criterio do fiscal xefe for contrario á opinión mantida pola maioría dos integrantes da xunta, resolverá o fiscal xeral do Estado, oído o Consello Fiscal ou a Xunta de Fiscais de Sala, segundo o ámbito propio das súas respectivas funcións.

Aquelas seccións da Fiscalía do Tribunal Supremo cuxa xefatura estiver integrada por máis dun fiscal de sala poderán celebrar xuntas que agrupen os fiscais distribuídos nas diferentes unidades organizativas que integren cada sección. Porén, os asuntos de especial transcendencia ou complexidade e aqueles que afecten a unidade de criterio deberán ser debatidos nunha xunta de sección, que será presidida polo fiscal de sala máis antigo. Para os efectos previstos no parágrafo primeiro deste número, abundará con que a discrepancia respecto do criterio da maioría sexa provocada polo parecer dun só dos fiscais de sala que integran a sección.

Co fin de dar conta da actividade estatística das distintas seccións e para o tratamento daquelas cuestións que puideren afectar a organización dos diferentes servizos de carácter xeral, os fiscais celebrarán Xunta de Fiscais do Tribunal Supremo. Estas xuntas serán presididas polo fiscal xeral do Estado, que poderá ser substituído polo tenente fiscal do Tribunal Supremo.

Tres. Sen prexuízo das xuntas de fiscais previstas no número un deste artigo, os fiscais xefes provinciais poderán convocar as xuntas de coordinación previstas no artigo vinte e dous, punto dez, co fin de tratar cuestións relativas á dirección e coordinación dos distintos servizos, sen que en ningún caso poidan substituír a Xunta Xeral nas súas funcións.

Así mesmo, para manter a unidade de criterios ou fixar posicións respecto a temas relativos á súa función, os fiscais superiores das comunidades autónomas, como superiores xerárquicos, poderán convocar a Xunta de Fiscais que integre aqueles que desempeñen a xefatura das fiscalías provinciais nos respectivos ámbitos territoriais.

Catro. As xuntas de fiscais poderán ser ordinarias ou extraordinarias. As ordinarias realizaranse, polo menos, semestralmente. A súa orde do día será fixada polo fiscal xefe, ben que deberán incluírse nela aqueloutros asuntos ou temas que propoñan por escrito, e antes do comezo da xunta, un quinto, polo menos, dos fiscais destinados nas fiscalías. Tamén se poderá deliberar, fóra da orde do día, sobre aqueles asuntos que propoña calquera dos asistentes á xunta e o fiscal xefe acorde someter a debate.

As xuntas extraordinarias convocaranse para debater cuestións que pola súa urxencia ou complexidade se considere oportuno non relegar á xunta ordinaria. A convocatoria, que expresará a orde do día, deberá facela o fiscal xefe, quer por propia iniciativa, quer en virtude dunha moción subscrita por un terzo dos fiscais destinados na fiscalía.

A asistencia ás xuntas é obrigatoria para todos os fiscais segundo a respectiva composición, salvo ausencia xustificada apreciada polo fiscal xefe. Os fiscais substitutos asistirán ás xuntas con voz pero sen voto, cando sexan convocados polo fiscal xefe.»

Vinte. Modifícase o artigo vinte e cinco, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo vinte e cinco.

O fiscal xeral do Estado poderalles impartir aos seus subordinados as ordes e instrucións que conveñan para o servizo e para o exercicio das funcións, tanto de carácter xeral como referidas a asuntos específicos. Cando estas instrucións se refiran a

asuntos que afecten directamente calquera membro do Goberno, o fiscal xeral deberá oír con carácter previo a Xunta de Fiscais de Sala.

Os membros do Ministerio Fiscal porán en coñecemento do fiscal xeral do Estado os feitos relativos á súa misión que, pola importancia ou transcendencia, deba coñecer. As ordes, instrucións e comunicacións a que se refiren este parágrafo e mais o anterior realizaranse a través do superior xerárquico, non sendo que a urxencia do caso aconselle facelo directamente, suposto en que se lle dará posterior coñecemento a este. Análogas facultades terán os fiscais superiores das comunidades autónomas a respecto dos fiscais xefes do seu ámbito territorial, e ambos os dous a respecto dos membros do Ministerio que estean subordinados a eles.

O fiscal que reciba unha orde ou instrución relativa ao servizo e ao exercicio das súas funcións, referida a asuntos específicos, deberá aterse a elas nos seus ditames pero poderá desenvolver libremente as súas intervencións orais no que crea conveniente para o ben da xustiza.»

Vinte e un. Modifícase o artigo vinte e seis, que queda redactado do seguinte xeito:

«O fiscal xeral do Estado poderá chamar á súa presenza calquera membro do Ministerio Fiscal para recibir directamente os seus informes e darlle as instrucións que considere oportunas, trasladándolle, neste caso, esas instrucións ao fiscal xefe respectivo. O fiscal xeral do Estado poderá designar calquera dos membros do Ministerio Fiscal para que actúe nun asunto determinado, ante calquera dos órganos xurisdiccionais en que o Ministerio Fiscal está lexitimado para intervir, oído o Consello Fiscal.»

Vinte e dous. Modifícase o artigo vinte e oito, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo vinte e oito.

Os membros do Ministerio Fiscal non poderán ser recusados. Absteranse de intervir nos preitos ou causas cando lles afecten algunhas das causas de abstención establecidas para os xuíces e maxistrados na Lei orgánica do Poder Xudicial, en canto lles sexan de aplicación. As partes intervenientes nos referidos preitos ou causas poderán acudir ao superior xerárquico do fiscal de que se trate para solicitar que, nos referidos supostos, se ordene que non interveñan no proceso.

Cando se trate do fiscal xeral do Estado resolverá a Xunta de Fiscais de Sala, presidida polo tenente fiscal do Tribunal Supremo.

Contra as decisións anteriores non caberá recurso ningún.»

Vinte e tres. Modifícase a rúbrica do título III, que queda redactado do seguinte xeito:

«TÍTULO III

Do fiscal xeral do Estado, dos fiscais superiores das comunidades autónomas e da carreira fiscal»

Vinte e catro. Modifícase o artigo vinte e nove, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo vinte e nove.

Un. O fiscal xeral do Estado será nomeado polo Rei, por proposta do Goberno, oído previamente o Consello Xeral do Poder Xudicial, e será elixido entre xuristas españois de recoñecido prestixio con máis de quince anos de exercicio efectivo da súa profesión.

Dous. Recibido o informe do Consello Xeral do Poder Xudicial, o Goberno comunicarlle a súa proposta ao Congreso dos Deputados, co fin de que poida dispor a comparecencia da persoa elixida ante a comisión correspondente da cámara, nos termos que prevexa o seu regulamento para os efectos de que se poidan valorar os méritos e a idoneidade do candidato proposto.

Tres. Unha vez nomeado, o fiscal xeral do Estado prestará ante o Rei o xuramento ou promesa que dispón a lei e tomará posesión do cargo ante o Pleno do Tribunal Supremo.»

Vinte e cinco. Modifícase o artigo trinta e un, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo trinta e un.

Un. O mandato do fiscal xeral do Estado terá unha duración de catro anos. Antes de que conclúa este mandato unicamente poderá cesar polos seguintes motivos:

- a) por pedimento propio,
- b) por incorrer nalgunha das incompatibilidades ou prohibicións establecidas nesta lei,
- c) en caso de incapacidade ou enfermidade que o inhabilite para o cargo,
- d) por incumprimento grave ou reiterado das súas funcións,
- e) cando cese o Goberno que o propuxo.

Dous. O mandato do fiscal xeral do Estado non poderá ser renovado, excepto nos supostos en que o titular ocupase o cargo durante un período inferior a dous anos.

Tres. A existencia das causas de cesamento mencionadas nas alíneas a), b), c) e d) do número anterior será apreciada polo Consello de Ministros.

Catro. Seranlles aplicables ao fiscal xeral do Estado as incompatibilidades establecidas para os restantes membros do Ministerio Fiscal, sen prexuízo das facultades ou funcións que lle encomenden outras disposicións do mesmo rango.

Cinco. O réxime retributivo será idéntico ao do presidente do Tribunal Supremo.

Seis. De o nomeamento de fiscal xeral recaer sobre un membro da carreira fiscal quedará en situación de servizos especiais.»

Vinte e seis. Modifícase o artigo trinta e catro, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo trinta e catro.

As categorías da carreira fiscal serán as seguintes:

- 1.ª Fiscais de sala do Tribunal Supremo, equiparados a maxistrados do alto tribunal. O tenente fiscal do Tribunal Supremo terá a consideración de presidente de sala.
- 2.ª Fiscais, equiparados a maxistrados.
- 3.ª Avogados fiscais, equiparados a xuíces.»

Vinte e sete. Modifícase o artigo trinta e cinco, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo trinta e cinco.

Un. Será necesario pertencer á categoría primeira para servir os seguintes destinos:

- a) Tenente fiscal do Tribunal Supremo, que ademais deberá contar con tres anos de antigüidade nesta categoría.
- b) Fiscal xefe inspector.
- c) Fiscal xefe da Secretaría Técnica.
- d) Fiscal xefe da Unidade de Apoio.
- e) Fiscal xefe da Audiencia Nacional.

- f) Fiscal xefe das fiscalías especiais.
- g) Fiscal xefe da Fiscalía ante o Tribunal Constitucional.
- h) Fiscal xefe do Tribunal de Contas.
- i) Fiscal de sala do Tribunal Supremo.
- j) Fiscal de sala da Fiscalía Togada.
- k) Os demais postos de fiscais de sala que se determinen no cadro de persoal conforme as disposicións deste estatuto.

Dous. Os fiscais superiores das comunidades autónomas e os fiscais xefes das fiscalías provinciais terán a categoría equiparada á dos presidentes dos tribunais superiores de xustiza e presidentes das audiencias provinciais, respectivamente.

Tres. Será necesario pertencer á categoría segunda para servir os restantes cargos nas fiscalías do Tribunal Supremo, ante o Tribunal Constitucional, Fiscalía da Audiencia Nacional, fiscalías especiais, Tribunal de Contas, Inspección Fiscal, Unidade de Apoio e Secretaría Técnica. Tamén será necesario pertencer á categoría segunda para servir o cargo de fiscal xefe e tenente fiscal.

Catro. O cadro orgánico fixará a categoría necesaria para servir os restantes destinos fiscais dentro da segunda e da terceira categoría.»

Vinte e oito. Modifícase o artigo trinta e seis, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo trinta e seis.

Un. Sen prexuízo do disposto no número tres deste artigo, os destinos correspondentes á categoría primeira, os de fiscais do Tribunal Supremo, os de fiscais superiores de comunidades autónomas e os de fiscais xefes serán provistos polo Goberno, por proposta do fiscal xeral do Estado, de acordo co previsto no artigo 13 deste estatuto. De igual xeito serán designados os tenentes fiscais das fiscalías das comunidades autónomas e os fiscais que integren o cadro de persoal de todos aqueles órganos cuxo xefe pertenza á categoría primeira. Cando os estatutos de autonomía prevexan a existencia do Consello de Xustiza da comunidade autónoma, este será oído necesariamente con carácter previo ao nomeamento do fiscal superior da comunidade autónoma.

Recibido o informe do Consello de Xustiza da comunidade autónoma, comunicaráselle a proposta de candidato á respectiva asemblea lexislativa autonómica, co fin de que poida dispor a comparecencia da persoa proposta ante a comisión correspondente da cámara, nos termos que prevexa o seu regulamento, para os efectos de que poida valorar os méritos e a idoneidade do candidato proposto.

Para os cargos de fiscal do Tribunal Supremo, de fiscal superior das comunidades autónomas, de fiscal ante o Tribunal Constitucional, de fiscal do Tribunal de Contas e de inspector fiscal, será necesario contar con, polo menos, 15 anos de servizo na carreira e pertencer xa á categoría segunda.

Para os cargos de fiscal da Audiencia Nacional e de fiscal xefe de fiscalía provincial será preciso contar con, polo menos, dez anos de servizo na carreira e pertencer xa á categoría segunda. Igual antigüidade se lles exixirá aos fiscais das fiscalías especiais e ao tenente fiscal da Secretaría Técnica.

Para os cargos de fiscais adscritos aos fiscais de sala integrados na Fiscalía Xeral do Estado será necesario contar con, polo menos, dez anos de servizo na carreira, pertencer á categoría segunda e ter unha mínima especialización acreditable na materia a que son adscritos.

Para acceder ao cargo de fiscal xefe de área será necesario pertencer á segunda categoría.

Dous. O tenente fiscal inspector e os fiscais da Inspección Fiscal serán designados por un prazo máximo de 10 anos. Unha vez que cesen nos seus cargos, incorporaranse en calidade de adscritos, á súa elección, á fiscalía en que estiveren destinados antes de ocuparen a praza da Inspección ou á Fiscalía da Comunidade Autónoma ou Provincial de Madrid, ata ocuparen praza en propiedade.

Tres. O fiscal xefe, o tenente fiscal e os fiscais da Secretaría Técnica, os fiscais da Unidade de Apoio e os fiscais adscritos aos fiscais de sala integrados na Fiscalía Xeral do Estado serán designados e separados directamente polo propio fiscal xeral do Estado, e cesarán con este, aínda que continuarán exercendo as súas funcións ata que sexan substituídos ou confirmados nos seus cargos polo novo fiscal xeral. Os nomeamentos a que se refire este número, así como, de ser o caso, o correspondente ascenso á primeira categoría do candidato a fiscal xefe da Secretaría Técnica, seranlle comunicados polo fiscal xeral ao Consello Fiscal antes de elevar a correspondente proposta ao Goberno, sen que sexa de aplicación o disposto no artigo trece e no punto primeiro deste artigo.

Unha vez substituídos ou separados, o tenente fiscal da Secretaría Técnica e os fiscais a que se refire o parágrafo anterior incorporaranse en calidade de adscritos, á súa elección e ata obteren praza en propiedade, á Fiscalía da Comunidade Autónoma ou Provincial de Madrid ou á fiscalía en que estivesen destinados antes de ocuparen praza na Secretaría Técnica, na Unidade de Apoio ou antes de seren adscritos aos fiscais de sala integrados na Fiscalía Xeral do Estado.

Catro. Os fiscais decanos das seccións das fiscalías en que existan serán nomeados e, de ser o caso, separados mediante resolución ditada polo fiscal xeral do Estado, por proposta motivada do fiscal xefe respectivo.

O cadro orgánico determinará o número máximo de fiscais decanos que se poidan designar en cada fiscalía, atendendo ás necesidades organizativas destas. Para a cobertura destas prazas será necesario, con carácter previo á proposta do fiscal xefe correspondente, realizar unha convocatoria entre os fiscais do cadro de persoal. Á proposta engadiráselle a relación do resto dos fiscais que solicitasen o posto con achega dos méritos alegados.

Cinco. Os demais destinos fiscais proveranse mediante concurso entre funcionarios da categoría, atendendo ao mellor posto do escalafón. Para solicitar novo destino haberá que permanecer, cando menos, dous anos no anterior, sempre que se accedese a aquel por pedimento propio, agás no primeiro destino para aqueles fiscais tras o seu ingreso na carreira fiscal unha vez superado o proceso selectivo, caso en que o prazo será dun ano.

Os destinos que queden desertos cubriranse cos fiscais que ascendan á categoría necesaria.

Seis. Para a provisión de prazas nas fiscalías con sede en comunidades autónomas con idioma cooficial será mérito determinante a acreditación, conforme os criterios que regulamentariamente se establezan, do coñecemento dese idioma.

Valorarase, como mérito preferente, conforme os criterios que regulamentariamente se establezan, o coñecemento do dereito propio da comunidade.

Sete. A provisión de destinos da Fiscalía Xurídico-Militar realizarase conforme o disposto na Lei

orgánica reguladora da competencia e organización da xurisdición militar.»

Vinte e nove. Modifícase o artigo corenta e un, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo corenta e un.

Un. O tenente fiscal do Tribunal Supremo, os fiscais de sala a que se refiren os artigos vinte e trinta e cinco.un k) deste estatuto e os demais fiscais xefes pertencentes á primeira categoría serán nomeados por un período de cinco anos, transcorridos os cales cesarán nos seus cargos, agás que sexan nomeados de novo para esa xefatura por sucesivos períodos de idéntica duración. Á expiración do prazo legal, se non foren confirmados ou nomeados para outra xefatura, quedarán adscritos á fiscalía do Tribunal Supremo ou a calquera das fiscalías cuxo xefe pertenza á primeira categoría, conservando en todo caso a súa categoría.

Para os efectos do parágrafo anterior terán a consideración de fiscais xefes os que o sexan das distintas seccións da Fiscalía do Tribunal Supremo.

Dous. Para o nomeamento e cesamento do fiscal xefe da Secretaría Técnica procederáse conforme o artigo trinta e seis. Unha vez cesado, quedará na mesma situación prevista no número anterior.

Tres. Os fiscais xefes pertencentes á segunda categoría, os tenentes fiscais das fiscalías cuxo xefe pertenza á primeira categoría e os tenentes fiscais das fiscalías das comunidades autónomas serán nomeados por un período de cinco anos, transcorridos os cales cesarán nos seus cargos, agás que sexan nomeados de novo para o mesmo cargo por sucesivos períodos de idéntica duración.

Catro. Os fiscais superiores das comunidades autónomas, os fiscais xefes pertencentes á segunda categoría e os tenentes fiscais mencionados no número tres deste artigo, unha vez substituídos ou separados dos seus cargos, ou no caso de renuncia aceptada polo fiscal xeral do Estado, quedarán adscritos, á súa elección e ata a obtención dun destino con carácter definitivo, á fiscalía en que desempeñaron a xefatura ou tenencia, ou á fiscalía en que prestaban servizo cando foron nomeados para o cargo.

Cinco. Sen prexuízo do anterior, os fiscais xefes dos respectivos órganos e os tenentes fiscais mencionados no número tres deste artigo poderán ser separados do seu posto polo Goberno por proposta do fiscal xeral do Estado, que deberá oír previamente o Consello Fiscal e o interesado e, de ser o caso, o fiscal superior da comunidade autónoma. Os fiscais superiores das comunidades autónomas poderánlle propor tamén ao fiscal xeral do Estado a separación por parte do Goberno dos fiscais xefes dos órganos do seu ámbito territorial.»

Trinta. Modifícase o artigo corenta e catro, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo corenta e catro.

Están incapacitados para o exercicio de funcións fiscais:

1.º Os que non teñan a necesaria aptitude física ou intelectual.

2.º Os que fosen condenados por delito doloso, mentres non obteñan rehabilitación. Nos casos en que a pena non fose superior a seis meses, o fiscal xeral do Estado, de forma motivada e atendendo á entidade do delito cometido, poderá substituír a perda da condición de fiscal pola sanción de suspensión de ata tres anos.

3.º Os concursados non rehabilitados.

4.º Os que perdan a nacionalidade española.»

Trinta e un. Modifícase o artigo corenta e cinco, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo corenta e cinco.

Un. A condición de membro do Ministerio Fiscal adquirese, unha vez feito validamente o nomeamento, por xuramento ou promesa, e a toma de posesión.

Dous. Os membros do Ministerio Fiscal, antes de tomaren posesión do seu primeiro destino, prestarán xuramento ou promesa de cumprir e facer cumprir a Constitución e as leis e desempeñar fielmente as funcións fiscais con lealdade ao Rei. O xuramento ou promesa serán prestados ante a Sala de Goberno do Tribunal Superior de Xustiza ao territorio do cal fosen destinados, e xunto ao seu presidente situarase o fiscal superior da comunidade autónoma.

Igualmente, xurarán ou prometerán o seu cargo os fiscais de sala, ao accederen á primeira categoría da carreira fiscal. Este acto terá lugar ante a Sala de Goberno do Tribunal Superior, e xunto ao seu presidente situarase o fiscal xeral do Estado.

Tres. Os fiscais superiores das comunidades autónomas tomarán posesión na cidade onde teña a sede a súa fiscalía, nun acto presidido polo fiscal xeral do Estado.

Os fiscais xefes das fiscalías provinciais e das fiscalías de área tomarán posesión no lugar onde teña a sede a súa fiscalía, nun acto presidido polo fiscal superior da comunidade autónoma, agás que asista o fiscal xeral do Estado, caso en que será este quen presida o acto.

O resto dos fiscais tomarán posesión ante o fiscal xefe da fiscalía á cal vaian destinados, agás que asista ao acto o fiscal xeral do Estado ou outro membro de rango superior na escala xerárquica do Ministerio Fiscal, caso en que será este quen presida o acto.

En todos os casos previstos neste punto, o presidente do Tribunal Superior de Xustiza e, de ser o caso, o da respectiva Audiencia Provincial, ocuparán o lugar preferente que lles corresponda na presidencia do acto.

Catro. A toma de posesión terá lugar dentro dos vinte días naturais seguintes ao da publicación do nomeamento para o destino de que se trate, ou no prazo superior que se conceda cando concorran circunstancias que o xustifiquen, e será conferida polo xefe da fiscalía ou quen exerza as súas funcións.»

Trinta e dous. Modifícase o número seis do artigo cincuenta e sete, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo cincuenta e sete.

Seis. Co exercicio da avogacía, agás cando teña por obxecto asuntos persoais do fiscal, do seu cónxuxe ou persoa a quen estea ligado de forma estable por análoga relación de afectividade, dos fillos suxeitos á súa patria potestade ou das persoas sometidas á súa tutela, co exercicio da procuradoría, así como todo tipo de asesoramento xurídico, sexa ou non retribuído.

A incompatibilidade co exercicio da avogacía estenderase en todo caso ao feito de levar, directamente ou mediante persoa interposta, aqueles asuntos en que o fiscal interviñese como tal, aínda cando pasase con posterioridade á situación de excedencia. A este suposto seralle aplicable o réxime de responsabilidade disciplinaria previsto no Estatuto xeral da avogacía para os que exerzan a profesión de avogado estando incursos en causa de incompatibilidade.»

Trinta e tres. Modifícase o artigo cincuenta e oito, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo cincuenta e oito.

Os membros do Ministerio Fiscal non poderán exercer os seus cargos:

Un. Nas fiscalías que comprendan dentro da súa circunscrición territorial unha poboación en que o seu cónxuxe ou persoa a quen estea ligado de xeito estable por análoga relación de afectividade exerza unha actividade industrial ou mercantil que obstaculice o desempeño imparcial da súa función, a xuízo do Consello Fiscal.

Dous. Na mesma fiscalía ou sección en que exerzan os seus parentes, dentro do segundo grao de consanguinidade ou afinidade, ou o cónxuxe, ou persoa a quen estea ligado de xeito estable por análoga relación de afectividade, cargos da carreira fiscal, sempre que exista dependencia xerárquica inmediata entre os dous.

Para os efectos deste número, considerarase dependencia xerárquica inmediata a que vincula o fiscal xefe da fiscalía co tenente fiscal e co decano de cada sección, así como a este último cos fiscais integrados na sección respectiva.

Para os mesmos efectos, entenderase que existe dependencia xerárquica inmediata entre o fiscal superior da comunidade autónoma e os fiscais xefes provinciais desta comunidade, e así mesmo entre o fiscal xefe provincial e os fiscais xefes de área na mesma provincia.

Tres. Cando a Lei orgánica do Poder Xudicial estableza incompatibilidades entre membros da carreira xudicial e fiscal.

Catro. Como fiscais xefes nas fiscalías onde exerzan habitualmente como avogado ou procurador o cónxuxe ou persoa a quen estea ligado de forma estable por análoga relación de afectividade ou un parente dentro do segundo grao de consanguinidade ou afinidade, agás que se trate de circunscricións territoriais de máis de cincocentos mil habitantes e sen prexuízo do deber de abstención cando proceda.

Cinco. Nunha fiscalía no territorio da cal exercese como avogado ou procurador nos dous anos anteriores ao seu nomeamento.»

Trinta e catro. Modifícase o artigo cincuenta e nove, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo cincuenta e nove.

Os membros do Ministerio Fiscal non poderán pertencer a partidos políticos ou sindicatos ou ter emprego ao servizo destes, dirixir aos poderes e funcionarios públicos ou a corporacións oficiais felicitacións ou censuras polos seus actos, nin concorrer con carácter ou atributos oficiais a calquera acto ou reunión pública en que iso non proceda no exercicio das súas funcións. Así mesmo, tampouco poderán tomar parte nas eleccións lexislativas, autonómicas ou locais máis que para emitir o seu voto persoal.»

Trinta e cinco. Modifícase o artigo sesenta e dous, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo sesenta e dous.

Considéranse faltas moi graves:

Un. O incumprimento consciente do deber de fidelidade á Constitución establecido no artigo corenta e cinco desta lei, cando así se apreciase en sentenza firme.

Dous. O incumprimento das ordes particulares e requirimentos persoais dirixidos por escrito na forma establecida neste estatuto, cando daquel derivase prexuízo no proceso ou alteración relevante no funcionamento interno da fiscalía.

Tres. A afiliación a partidos políticos ou sindicatos, ou o desempeño de empregos ou cargos ao seu servizo.

Catro. A provocación reiterada de enfrontamentos graves coas autoridades da circunscrición en que o fiscal desempeña o cargo, por motivos alleos ao exercicio da súa función.

Cinco. As accións e omisións que desen lugar en sentenza firme a unha declaración de responsabilidade civil contraída no exercicio da función por dolo ou culpa grave conforme o artigo sesenta desta lei.

Seis. O exercicio de calquera das actividades incompatibles co cargo de fiscal, establecidas no artigo cincuenta e sete desta lei, agás as que poidan constituír falta grave conforme o disposto no artigo sesenta e tres.

Sete. Provocar o propio nomeamento para algunha fiscalía cando concorran no nomeado algunha das situacións de incompatibilidade ou prohibición previstas no artigo cincuenta e oito desta lei, ou manterse no desempeño do cargo neses órganos sen pór en coñecemento da Fiscalía Xeral do Estado as circunstancias necesarias para proceder ao traslado forzoso previsto no artigo trinta e nove, punto tres.

Oito. A inobservancia do deber de abstención con coñecemento de que concorre algunha das causas legalmente previstas.

Nove. A desatención ou o atraso inxustificado e reiterado no despacho dos asuntos ou no exercicio de calquera outra das funcións que lle fosen encomendadas.

Dez. O abandono do servizo ou a ausencia inxustificada e continuada por sete días naturais ou máis da sede da fiscalía en que estiver destinado.

Once. Faltar á verdade na solicitude de obtención de permisos, autorizacións, declaracións de compatibilidade, axudas de custo e axudas económicas.

Doce. A revelación por parte do fiscal de feitos ou datos coñecidos no exercicio da súa función ou con ocasión desta, cando se cause algún prexuízo á tramitación dun proceso ou a calquera persoa.

Trece. O abuso da condición de fiscal para obter un trato favorable e inxustificado de autoridades, funcionarios ou profesionais.

Catorce. A comisión dunha falta grave cando o fiscal tiver sido anteriormente sancionado por outras dúas graves, que adquirisen firmeza, sen que tiveren sido canceladas ou tiver procedido a cancelación das correspondentes anotacións, conforme o establecido no artigo sesenta e nove desta lei.

Quince. A ignorancia inescusable no cumprimento dos seus deberes.

Dezaseis. A absoluta e manifesta falta de motivación nos informes e ditames que a precisen conforme as instrucións da Fiscalía Xeral do Estado.»

Trinta e seis. Modifícase o artigo sesenta e tres, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo sesenta e tres.

Considéranse faltas graves:

Un. A falta de respecto aos superiores na orde xerárquica, na súa presenza, en escrito que se lles dirixa ou con publicidade.

Dous. O incumprimento das ordes ou requirimentos recibidos na forma establecida neste estatuto.

Tres. O exceso ou abuso de autoridade, ou falta grave de consideración respecto dos cidadáns, institucións, xuíces e maxistrados, fiscais, secretarios, médicos forenses, funcionarios dos corpos de xestión, tramitación e auxilio xudicial, avogados e procuradores, graduados sociais e funcionarios da policía xudicial e demais persoal ao servizo da Administración de Xustiza ou que preste servizos na oficina fiscal.

Catro. Deixar de promover a exigencia de responsabilidade disciplinaria que proceda aos secretarios e persoal auxiliar subordinado, cando coñecesen ou deben coñecer o incumprimento grave por aqueles dos deberes que lles corresponden.

Cinco. Revelar feitos ou datos coñecidos polo fiscal no exercicio da súa función ou con ocasión deste, cando non constituía a falta moi grave do número doce do artigo sesenta e dous desta lei.

Seis. A ausencia inxustificada e continuada por máis de tres días naturais e menos de sete da sede da fiscalía en que o fiscal estea destinado.

Sete. A non asistencia inxustificada aos actos procesuais con audiencia pública que estivesen sinalados e aos que fose citado na forma legalmente prevista, cando non constituía falta moi grave.

Oito. O atraso inxustificado no despacho dos asuntos de que coñeza o fiscal no exercicio da súa función, se non constitúe falta moi grave.

Nove. O exercicio de calquera actividade susceptible de declaración de compatibilidade sen obter a autorización pertinente ou obténdoa con falta de veracidade nos presupostos alegados.

Dez. A comisión dunha falta de carácter leve tendo sido sancionado anteriormente por resolución firme por outras dúas leves sen que fosen canceladas ou procedese a cancelación das correspondentes anotacións, conforme o establecido nesta lei.

Once. As restantes infraccións dos deberes inherentes á condición de fiscal, establecidos nesta lei, cando mereceren a cualificación de graves, atendidas a intencionalidade do feito, a transcendencia para a Administración de Xustiza e o quebranto sufrido pola dignidade da función fiscal.

Doce. Dirixir aos poderes, autoridades ou funcionarios públicos ou corporacións oficiais felicitacións ou censuras polos seus actos, invocando a condición de fiscal, ou servíndose desta condición. Cando estas actuacións sexan realizadas por unha xunta de fiscais entenderanse como responsables os que tomasen parte na votación, excepto os que salvasen individualmente o seu voto.»

Trinta e sete. Modifícase o artigo sesenta e catro, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo sesenta e catro.

Considéranse faltas leves:

Un. A falta de respecto aos superiores xerárquicos cando non concorran as circunstancias que cualificarían a conduta de falta grave.

Dous. A desatención ou desconsideración con iguais ou inferiores na orde xerárquica, cos cidadáns, institucións, xuíces e maxistrados, fiscais, secretarios, médicos forenses, funcionarios dos corpos de xestión, tramitación e auxilio xudicial, avogados e procuradores, graduados sociais, funcionarios da policía xudicial e demais persoal ao servizo da Administración de Xustiza e demais persoal que

preste servizo na oficina fiscal, cando polas súas circunstancias non mereza a cualificación de falta grave.

Tres. O incumprimento inxustificado ou inmotivado dos prazos legalmente establecidos no despacho dos asuntos que teña encomendados.

Catro. A ausencia inxustificada e continuada de un a tres días naturais da sede da fiscalía ou adscripción onde o fiscal estea destinado.

Cinco. A simple recomendación de calquera asunto de que coñezan os xulgados e tribunais.

Seis. A desatención das ordes, requirimentos ou observacións verbais recibidas dos seus xefes, agás que constituía unha infracción máis grave, conforme o disposto nos dous artigos anteriores.

Sete. A desatención ou desconsideración con cidadáns, institucións, xuíces e maxistrados, ante o pedimento de intervir nunha lingua cooficial, no caso en que se acreditase un coñecemento adecuado e suficiente como mérito.»

Trinta e oito. Modifícase o artigo setenta e dous, que queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo setenta e dous.

Un. As fiscalías terán en todo caso unha instalación adecuada na sede dos tribunais e xulgados correspondentes, e ademais poderán contar coas súas propias instalacións fóra destas sedes cando iso conveña á mellor prestación do servizo.

Dous. As instalacións do Ministerio Fiscal estarán dotadas dos medios precisos que se consignen nas leis de orzamentos.

Tres. Os orzamentos xerais do Estado e os das comunidades autónomas que asumisen competencias en materia de Administración de Xustiza recollerán, dentro da sección que corresponda, e logo de ponderar as necesidades funcionais do Ministerio Fiscal propostas polo fiscal xeral do Estado, con audiencia previa, de ser o caso, ás comunidades autónomas con competencias na materia, as correspondentes partidas orzamentarias adecuadamente singularizadas para atender aquelas.

En todo caso, unha destas partidas será xestionada pola Unidade de Apoio do fiscal xeral e estará destinada a atender os gastos de funcionamento da administración da Fiscalía Xeral do Estado.»

Trinta e nove. Modifícase a disposición transitoria sétima, que queda redactada do seguinte xeito:

«Disposición transitoria sétima

O período máximo de dez anos, previsto no número dous do artigo trinta e seis, polo cal son designados os fiscais destinados na Inspección Fiscal, comezará a computarse, para os que actualmente están destinados nela, a partir da entrada en vigor desta lei.»

Corenta. Modifícase a disposición transitoria oitava, que queda redactada do seguinte xeito:

«Disposición transitoria oitava

No prazo dun ano desde a entrada en vigor desta lei constituiranse as fiscalías das comunidades autónomas de acordo co previsto no artigo vinte e un. No momento da súa constitución, os actuais fiscais xefes dos tribunais superiores de xustiza pasarán a denominarse, automaticamente,

fiscais superiores das comunidades autónomas, e permanecerán en tal cargo ata esgotaren o prazo de cinco anos polo que no seu día foron nomeados, sen prexuízo da súa ulterior renovación conforme o disposto no artigo corenta e un, punto tres. Do mesmo xeito, os tenentes fiscais dos tribunais superiores de xustiza pasarán a ocupar o cargo de tenente fiscal da Fiscalía Superior da comunidade autónoma polo período que reste do seu mandato, computado conforme o disposto no número tres do artigo corenta e un e nesta disposición transitoria, sen prexuízo, igualmente, da súa ulterior renovación.

Para tal fin, unha vez fixados os cadros de persoal das fiscalías superiores das comunidades autónomas, convocarase, dentro do prazo indicado, o correspondente concurso conforme o disposto no artigo trinta e seis, número cinco, deste estatuto orgánico. Resolto este concurso, os fiscais que, estando nese momento destinados nas fiscalías dos tribunais superiores de xustiza, non obtivesen praza nas novas fiscalías superiores, pasarán automaticamente a integrar as respectivas fiscalías provinciais.

No mesmo prazo dun ano constituiranse as fiscalías de área, para o cal o Goberno, logo de informe do fiscal xeral do Estado, oído o Consello Fiscal e os fiscais xefes dos territorios afectados, adoptará as disposicións necesarias, en particular para a provisión das prazas de fiscal xefe daquelas. As adscripcións permanentes que non se constitúan como fiscalías de área a través do procedemento previsto nesta disposición, quedarán automaticamente convertidas en seccións territoriais das fiscalías provinciais, nos termos previstos no parágrafo segundo do número catro e o número cinco do artigo dezaioito desta lei.

No momento da entrada en vigor desta lei finalizará o mandato dos tenentes fiscais comprendidos no artigo corenta e un, número tres, que leven desempeñando o cargo máis de cinco anos. As prazas resultantes serán ofrecidas para a súa cobertura nos termos previstos nesta lei e poderán concorrer a elas os afectados por esta disposición, os cales, en todo caso, continuarán a exercer as súas funcións en canto non se produzan os novos nomeamentos. Os nomeados con anterioridade á entrada en vigor desta lei que non desempeñasen o seu cargo por máis de cinco anos finalizarán o mandato no momento en que se cumpra o devandito prazo, computado desde a data do seu nomeamento.»

Corenta e un. Modifícase a disposición transitoria novena, que queda redactada do seguinte xeito:

«Disposición transitoria novena.

Quen desempeñe as funcións de fiscal xeral do Estado no momento da entrada en vigor desta lei continuará no exercicio do seu cargo ata que se produza o seu cesamento, que só terá lugar cando conorra algún dos supostos previstos nas alíneas a), b), c), d) e e) do artigo trinta e un, número un, do Estatuto orgánico do Ministerio Fiscal.

Os que desempeñasen o cargo de fiscal xeral do Estado con anterioridade á entrada en vigor desta lei non quedarán por iso excluídos da posibilidade de seren propostos polo Goberno conforme o artigo vinte e nove do Estatuto orgánico do Ministerio Fiscal.»

Disposición derogatoria primeira.

Quedan derogadas as disposicións transitorias primeira á sexta da Lei 50/1981, do 30 de decembro, pola que se regula o Estatuto orgánico do Ministerio Fiscal.

Disposición derogatoria segunda.

Quedan derogadas cantas disposicións de igual ou inferior categoría se opoñan ao disposto nesta lei.

Disposición derradeira única. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,
Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 9 de outubro de 2007.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

MINISTERIO DE SANIDADE E CONSUMO

17840 *REAL DECRETO 1269/2007, do 21 de setembro, polo que se regula a concesión directa de subvencións ás comunidades autónomas para a implantación dos rexistros de profesionais sanitarios. («BOE» 244, do 11-10-2007.)*

A Lei 16/2003, do 28 de maio, de cohesión e calidade do Sistema Nacional de Saúde, establece, entre os obxectivos do Sistema de Información Sanitaria do Sistema Nacional de Saúde, o de responder ás necesidades das autoridades sanitarias, favorecendo o desenvolvemento de políticas e a toma de decisións mediante unha información actualizada e comparativa da situación e evolución do Sistema Nacional de Saúde.

A Lei 44/2003, do 21 de novembro, de ordenación das profesións sanitarias, establece a necesidade de que tanto os colexios profesionais, consellos autonómicos e consellos xerais, como os centros sanitarios e entidades de seguros que operan no ramo da enfermidade, contén con rexistros de profesionais sanitarios, accesibles aos cidadáns e á disposición das administracións públicas, segundo os criterios xerais e requisitos mínimos que establecesen as administracións sanitarias no seo do Consello Interterritorial do Sistema Nacional de Saúde.

Así mesmo, a Lei 55/2003, do 16 de decembro, do estatuto marco do persoal estatutario dos servizos de saúde, prevé a existencia de rexistros de persoal nos servizos de saúde como instrumento básico de planificación dos recursos humanos do Sistema Nacional de Saúde e sinala que o Consello Interterritorial do Sistema Nacional de Saúde fixará os principios e criterios para o tratamento